

การชดเชยแก่เหยื่ออาชญากรรมกรณีเปิดเผยข้อเท็จจริงจากการกระทำ

แนวความคิดที่ว่าเมื่อผู้ใดก็ตามก่อความเสียหายให้แก่ผู้อื่น จำเป็นต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่บุคคลผู้ได้รับผลร้ายจากการกระทำดังกล่าว ซึ่งถือเป็นหัวใจของกฎหมายแพ่ง เมื่อมีอาชญากรรมเกิดขึ้นผู้เสียหายต้องสูญเสียชีวิต ทรัพย์สิน และสถานภาพทางสังคม แม้จะมีการจับกุมผู้กระทำความผิดมาได้ และลงโทษทางอาญาแก่ผู้กระทำความผิด การชดเชยค่าเสียหายแก่เหยื่อในคดีอาญานั้น คือ การที่กระทำการชดใช้เงินหรือทรัพย์สินอันเป็นผลมาจากการกระทำความผิดทางอาญา จากการศึกษาพบว่า การทดแทนค่าเสียหายโดยตรงจากผู้กระทำความผิดนั้นเป็นปัจจัยสำคัญอันหนึ่งจะช่วยให้เหยื่อมีความรู้สึกพึงพอใจต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

จากประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาแนวความคิดในเรื่องการทดแทนค่าเสียหายนั้นไม่ได้แยกออกจากหลักเรื่องอาชญากรรมกับการลงโทษ แต่เมื่อรัฐเริ่มขยายอำนาจในการปกครองโดยเป็นผู้เข้ามาดูแลระบบการกระทำการใดก็ตามที่มีความรุนแรง โดยยึดแนวความคิดที่ว่าอาชญากรรม ความรุนแรงที่เกิดขึ้นถือว่ารรัฐเป็นผู้เสียหายและสงวนอำนาจในการลงโทษการกระทำดังกล่าว ซึ่งจุดนี้เป็นจุดแบ่งระหว่างสภาพบังคับทางกฎหมายอาญาและกฎหมายแพ่งในปัจจุบัน บรรทัดฐานของสังคมในการกำหนดว่า การกระทำใดเป็นการกระทำความผิดอาญานั้น ขึ้นอยู่กับแต่ละสังคมจะกำหนด แต่สิ่งทีถือว่าเป็นความผิดในตัวเอง(mala in se) เช่น ทำร้ายร่างกาย ฆ่าผู้อื่น ฯลฯ นั้น บรรทัดฐานของสังคมกำหนดว่า การกระทำดังกล่าวเป็นความผิดจริง กระบวนการทางกฎหมายในการฟ้องเรียกเงินได้ ซึ่งผู้กระทำความผิดได้รับเนื่องจากการนำเรื่องราวในการกระทำความผิดไปเปิดเผยนั้น เป็นรูปแบบของกฎหมายที่แสดงถึงบรรทัดฐานของสังคมที่มีต่อการกระทำที่ผิดอย่างแท้จริง โดยคนในสังคมมีความเชื่อว่า ไม่เพียงแต่ผู้กระทำความผิดจะมีความผิดจากการก่ออาชญากรรมและสร้างความมั่งคั่งจากการกระทำดังกล่าวเท่านั้น แต่ยังเป็นความผิดอีกอย่างยิ่งเมื่อผู้กระทำความผิดได้สร้างความรู้สึกอันเจ็บปวดให้แก่ผู้เสียหาย โดยการที่ผู้กระทำความผิดสามารถสร้างประโยชน์จากเงินได้ในการขายเรื่องราว ซึ่งบุคคลอื่นต้องตกเข้าเป็นเหยื่อของการกระทำอันผิดกฎหมาย โดยเหยื่อไม่สามารถที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทนจากการกระทำดังกล่าวได้เลย การที่ได้นำกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกามาพิจารณาไว้ในหัวข้อนี้เพื่อใช้เป็นแนวทางในการเปรียบเทียบกับกฎหมายไทยในปัจจุบันที่เกี่ยวกับการคุ้มครองแก่เหยื่ออาชญากรรม เหตุผลที่ต้องใช้กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาเนื่องจากสหรัฐอเมริกาคือประเทศที่ให้ความสำคัญต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนเป็นอย่างมาก ซึ่งการที่รัฐนำวิธีการในการคุ้มครอง

ครองสิทธิของเหยื่ออาชญากรรมในผลประโยชน์ที่ได้รับจากการกระทำผิดมาใช้ก็เป็นปัญหาที่มีผลกระทบต่อสิทธิในการพูดแสดงความคิดเห็นของปัจเจกชนเช่นเดียวกัน ความขัดแย้งเรื่องการทำของรัฐ, และสิทธิของปัจเจกชนปรากฏชัดในคดีที่มาสู่ศาลและมีคำพิพากษาในเรื่องดังกล่าวอย่างชัดเจนจนกระทั่งมีการออกกฎหมายโดยเฉพาะเพื่อบังคับใช้ต่อผลประโยชน์ดังกล่าวต่อมา เนื่องจากรัฐเห็นว่า การกระทำดังกล่าวก็เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองอันเป็นการทำเพื่อประโยชน์สาธารณะและผลประโยชน์ของรัฐเป็นสำคัญ โดยจะได้อธิบายในรายละเอียดตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

3.1 ความหมายของการสร้างความร่ำรวยจากผลประโยชน์ในการเปิดเผยข้อเท็จจริงในการกระทำผิด

ผลประโยชน์ทางการเปิดเผยข้อเท็จจริงในการกระทำเป็นการสร้างความร่ำรวย โดยการกระทำอันไม่เป็นธรรม (Unjust Enrichment.) ตาม Blacks 's Law Dictionary ให้คำนิยามว่า การสร้างความมั่งคั่งโดยการกระทำอันไม่เป็นธรรมของบุคคลใดบุคคลหนึ่งเกิดขึ้นเมื่อบุคคลดังกล่าวได้มาซึ่งเงินได้หรือผลกำไร ซึ่งในความเป็นธรรมและสิทธิความเท่าเทียมกันนั้นเป็นของบุคคลอื่น¹

คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ มลรัฐนิวยอร์ก คดี Riggs V. Palmer 115 N.Y.506, 22 N.E. 188 (1889) ศาลอธิบายความหมายเกี่ยวกับการสร้างความร่ำรวย โดยการกระทำอันไม่เป็นธรรมว่า “กฎหมายไม่อนุญาตให้ผู้รับมรดกตามพินัยกรรมมีสิทธิในมรดกเนื่องจากผู้รับมรดกทำการฆาตกรรมเจ้ามรดกตามพินัยกรรมเพื่อป้องกันมิให้เจ้ามรดกเพิกถอนชื่อผู้รับมรดกออกจากพินัยกรรม”

คดีดังกล่าวมีข้อเท็จจริงดังนี้ คือ นาย Francis Palmer ได้เขียนพินัยกรรมยกมรดกให้แก่ลูกสาวของตนเอง 2 คน ส่วนทรัพย์มรดกที่เหลือยกให้แก่ Elmer E.Palmer หลานชายคนโต อายุ 16 ปี และเมื่อ Palmer รู้ถึงข้อกำหนดในพินัยกรรมดังกล่าว จึงทำการลอบวางยาพิษฆ่า นาย Francis Palmer ปู่ของตนเอง หลังจากนั้นได้เรียกร้องสิทธิตามที่ตนเองมีตามพินัยกรรม

¹Joseph R.Nolan and M.J.Connolly; Black 's Law Dictionary. Fifth Edition (St. Paul Minn: West Publishing Co., 1979), p.1377.

ผู้พิพากษา Robert Earl เขียนคำพิพากษาในคดีดังกล่าวว่า “วัตถุประสงค์หลักของกฎหมายคือ กำหนดให้ ผู้ทำพินัยกรรมสามารถที่จะโอนทรัพย์สินของตนให้แก่ บุคคลที่ตนมุ่งประสงค์เมื่อเจ้ามรดกต้องตายลง และให้พินัยกรรมมีผลเป็นไปตามความต้องการที่แสดงออกมาตามกฎหมายครั้งสุดท้าย และในการพิจารณาเพื่อบังคับให้เกิดผลตามเจตนา เป็นสิ่งที่ตรงกับความมุ่งหมายของผู้สร้างกฎหมายที่กำหนดว่า ทายาทตามพินัยกรรมควรจะได้รับทรัพย์สินมรดกตามพินัยกรรม แต่สิ่งที่ถือว่าไม่เป็นไปตามความมุ่งหมายของผู้สร้างกฎหมายเลยนั่นคือ การที่ทายาทผู้รับมรดกทำการฆาตกรรมเจ้ามรดกตามพินัยกรรมเพื่อให้พินัยกรรมมีผลและตนเองจะได้ประโยชน์จากพินัยกรรมดังกล่าว หรืออาจกล่าวเป็นหลักทั่วไปว่าไม่ควรจะให้ใครก็ตามมีสิทธิในผลกำไรจากการกระทำอันเป็นการฉ้อโกงหรือใช้โอกาสจากการกระทำความผิดเอาเปรียบผู้อื่น หรือมีสิทธิที่จะฟ้องร้องดำเนินคดีตามกฎหมายโดยอาศัยความไม่เป็นธรรมที่ตนเองก่อขึ้น หรือได้มาซึ่งทรัพย์สินใดจากการกระทำความผิดของตนเอง และหากนำมาใช้ในกรณีนี้ในกรอบแคบๆ คือ หลักที่ว่า อาชญากรไม่ควรจะมีสิทธิต่อทรัพย์สินมรดกของเหยื่อหรือผู้เสียหายที่ตนเองกระทำต่อตนเอง

สำหรับในประเทศไทยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1606 บัญญัติว่า

มาตรา 1606 “บุคคลดังต่อไปนี้ต้องถูกจำกัดมิให้รับมรดกฐานเป็นผู้ไม่สมควรคือ

(1) ผู้ที่ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้เจตนากระทำ หรือพยายามกระทำให้เจ้ามรดก หรือผู้มีสิทธิได้รับมรดกก่อนตนถึงแก่ความตายโดยมิชอบด้วยกฎหมาย”

พิจารณาทบทวนคดี มาตรา 1606 ประกอบกับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์นิวยอร์ก คดี Riggs v. Palmer สรุปได้ว่า การที่ผู้กระทำความผิดนำเรื่องราวข้อเท็จจริงในการกระทำไปเปิดเผยเพื่อแลกกับผลประโยชน์จากการเปิดเผยถือเป็นรูปแบบหนึ่งของการสร้างความร่ำรวยให้ตัวเอง โดยการกระทำอันไม่เป็นธรรม (Unjust Enrichment) รูปแบบหนึ่งเนื่องจากผู้กระทำความผิดเป็นบุคคลซึ่งก่อให้เกิดผู้อื่นตกเข้าเป็นเหยื่อ (cause to victimization) และในโอกาสต่อมาได้ใช้ภาวะการตกเป็นเหยื่อ (victimization) ของบุคคลอื่นสร้างความมั่งคั่งให้ตัวเองโดยการนำเรื่องราวการกระทำไปเปิดเผย โดยการสื่อความหมายในรูปแบบต่างๆ แลกกับผลประโยชน์ ซึ่งบุคคลที่มีความชอบธรรมต่อเงินได้ดังกล่าวควรจะเป็นเหยื่อหรือผู้เสียหาย

3.2 ประวัติความเป็นมาของการออกกฎหมายคุ้มครองผลประโยชน์จากการเปิดเผยข้อเท็จจริงในการกระทำ

ในประเทศสหรัฐอเมริกาการออกกฎหมายคุ้มครองสิทธิของเหยื่ออาชญากรรมในผลประโยชน์จากการเปิดเผยข้อเท็จจริงในการกระทำผิดเริ่มขึ้นในปี ค.ศ.1977 โดยมลรัฐนิวยอร์ก ได้ออกกฎหมายซึ่งรู้จักกันในชื่อว่า “Son of Sam” หรือกฎหมายการฟ้องเงินผลประโยชน์จากการสร้างชื่อเสียงในทางเสื่อมเสีย กฎหมายนี้มีบทบัญญัติโดยทั่วไปว่า เมื่อใดก็ตามซึ่งผู้กระทำความผิดอาญาได้ติดต่อเข้าทำสัญญาเพื่อเข้ารับเอาซึ่งเงินผลประโยชน์ซึ่งมาจากการเล่าเรื่องทบทวนเหตุการณ์การกระทำความผิดอาญาในรูปแบบ หนังสือ, ภาพยนตร์, การแสดงโชว์ทางโทรทัศน์หรือการพรรณนาการกระทำความผิดอาญาในรูปแบบอื่นกับบุคคลที่สาม (ส่วนมากจะเป็นพวกนิติบุคคลต่างๆ) โดยตามกฎหมายกำหนดให้บุคคลผู้ทำการติดต่อกับผู้กระทำความผิดต้องนำเงินผลประโยชน์ที่จะจ่ายให้ผู้กระทำความผิดมาจ่ายให้กับรัฐ โดยเงินได้จากการเปิดเผยดังกล่าวถือว่าเป็นของบุคคลผู้ตกเป็นเหยื่อหรือผู้เสียหายจากการกระทำความผิด หรือในบางกรณีหากไม่มีผู้ใดเข้ามารับสิทธิให้นำเข้าไปเก็บไว้ในกองทุนเหยื่ออาชญากรรม

กฎหมายดังกล่าวออกมาเพื่อยับยั้งฆาตกรชื่อดัง นาย David Berkowitz หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า “Son of Sam” และอาชญากรอื่นที่เหมือนเขาจากการสร้างผลประโยชน์จากการขายเรื่องราวเกี่ยวกับอาชญากรรมที่พวกเขากระทำลง แนวความคิดเบื้องหลังกฎหมาย “Son of Sam” คือ รัฐถือว่าการปล่อยให้อาชญากรซึ่งก่อคดีอุกฉกรรจ์สามารถสร้างผลกำไรจากการเล่าเรื่องราวการกระทำความผิดของตนเองซ้ำอีกครั้ง ในขณะที่เหยื่อผู้ได้รับเคราะห์จากการกระทำความผิดยังคงต้องทนทุกข์ทรมานได้รับความเดือดร้อน และยังคงถูกบังคับให้ต้องมาทนต่ออารมณ์ความทุกข์ซึ่งเพิ่มขึ้นที่จะได้รับจากความสนใจของสาธารณชนนั้น เป็นสิ่งซึ่งสวนทางกับนโยบายของรัฐโดยสิ้นเชิง

(1) The New York Statute, N.Y.Exec Law 632- a²

1. บุคคล, ห้างหุ้นส่วน, บริษัท, ห้างหุ้นส่วนจำกัด, สมาคม หรือนิติบุคคลอื่นใดก็ตามที่ทำการติดต่อเข้าทำสัญญากับบุคคลหรือผู้แทน หรือผู้ได้รับมอบหมายจากบุคคลผู้ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดหรือถูกตัดสินว่ากระทำความผิดอาญาในมลรัฐนี้ เพื่อให้ทำการเล่าทบทวนการกระทำความผิดอาญานี้อีกครั้งในรูปแบบ ภาพยนตร์, หนังสือ, บทความในนิตยสาร,

²“In cold type : Statutory Approaches to the Problem of the offender as Author,”
J.Crim.L.& Criminology 71.No.3 (1980):256.

บันทึกเทป, บันทึกแผ่นเสียง, การแสดงออกทางวิทยุหรือโทรทัศน์, การแสดงสดเพื่อการบันเทิง, หรือโดยการที่ให้ผู้กระทำความผิดหรือผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดเล่าถึงความรู้สึกนึกคิด, อารมณ์, ความเห็นเกี่ยวกับการก่ออาชญากรรมดังกล่าวนี้ ยื่นสำเนาสัญญาการติดต่อดังกล่าวให้แก่คณะกรรมการ และนำเงินได้ซึ่งตามเงื่อนไขในสัญญาดังกล่าวนี้เป็นของผู้ถูกกล่าวหาว่า กระทำความผิดหรือผู้กระทำความผิดมาชำระให้แก่คณะกรรมการ ให้คณะกรรมการนำเงินดังกล่าวฝากไว้ในบัญชี ซึ่งต่อมาสามารถถอนออกไปใช้ได้ เพื่อเป็นประโยชน์ให้แก่ผู้เสียหาย หรือผู้แทนของผู้เสียหาย ซึ่งได้รับความเสียหายจากอาชญากรรมซึ่งกระทำลงโดย

(I) ผู้ถูกตัดสินว่า กระทำความผิด : หรือ

(II) ผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด และในที่สุดถูกตัดสินว่ากระทำความผิดจริง และกำหนดให้ผู้เสียหายในกรณีดังกล่าวนี้ภายใน 5 ปี นับแต่มีการเปิดบัญชีนำเงินดังกล่าวเข้าฝาก ต้องนำเรื่องดังกล่าวฟ้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจพิจารณาคดี เพื่อให้ศาลตัดสินว่า ตนเองเป็นผู้มีสิทธิได้รับค่าเสียหายจากผู้กระทำความผิดหรือผู้แทนของผู้กระทำความผิด

2. อย่างน้อยที่สุด 1 ครั้ง ต่อ 6 เดือน ในช่วงเวลา 5 ปี นับจากวันที่ได้รับเงินจำนวนดังกล่าว กำหนดให้คณะกรรมการทำการลงพิมพ์ข้อความแจ้งเดือนตามกฎหมายในหนังสือพิมพ์ ซึ่งเป็นที่รู้จักของบุคคลโดยทั่วไปภายในย่านที่มีการกระทำความผิดอาชญากรรม และหนังสือพิมพ์ในย่านที่ติดกันกับย่านที่มีการกระทำความผิด เพื่อเป็นการช่วยแนะนำให้แก่ผู้เสียหายในกรณีดังกล่าวนี้ให้ทราบว่ามีเงินในบัญชีดังกล่าวนี้เหลือมีสิทธิได้รับตามมาตรานี้ สำหรับกรณีที่เกิดอาชญากรรมซึ่งเกิดขึ้นในย่านซึ่งตั้งอยู่ในเมือง ซึ่งมีจำนวนประชากร ตั้งแต่ 1 ล้านคนหรือมากกว่าทำเป็นหนังสือแจ้งเดือนตามมาตรานี้ หรือให้ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ที่ซึ่งเป็นที่รู้จักของคนทั่วไปในเมืองนั้นๆ คณะกรรมการอาจจะใช้ดุลพินิจในการต่างๆ ที่จำเป็น กำหนดการแจ้งเดือนเพิ่มเติมได้ตามที่เห็นสมควร

3. ทันทีที่ศาลตัดสินยกฟ้อง หรือมีการปล่อยตัวผู้ถูกกล่าวหา คณะกรรมการต้องนำเงินดังกล่าว ซึ่งฝากอยู่ในบัญชีแทนในนามผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดนี้ชำระคืนให้แก่ผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด

4. ทันทีที่ผู้กระทำความผิดแสดงให้เห็นว่า นับตั้งแต่มีการเปิดบัญชีฝากเงินดังกล่าวผ่านไป 5 ปี และไม่มีการฟ้องดำเนินคดีต่อผู้กระทำความผิดตามมาตรานี้ คณะกรรมการจะต้องนำเงินดังกล่าวในบัญชีชำระคืนให้แก่ผู้กระทำความผิดหรือผู้แทนของผู้กระทำความผิดโดยทันที

5. เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของมาตรานี้ บุคคลผู้ซึ่งถูกพิพากษาว่า ไม่มี ความผิดโดยผลจากการยกข้อต่อสู้ว่า มีสภาพทางจิตบกพร่องหรือมีอาการป่วยทางจิตตาม ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 30.05 ให้ถือว่า เป็นบุคคลผู้ถูกตัดสินลงโทษว่ากระทำความผิด

6. ตามมาตรา 730 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเมื่อใดก็ตาม ที่ปรากฏว่า บุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญาไม่อาจที่จะดำเนินกระบวนการพิจารณา คดีต่อไปได้เนื่องมาจากความเจ็บป่วยทางจิตใจหรือจิตบกพร่องให้คณะกรรมการดำเนินการยื่นคำ ให้การโดยอาศัยบทบัญญัติทางแพ่ง มาตรา 1006 และออกข้อกำหนดให้นำเงินบัญชีที่ฝากไว้มา ชำระให้แก่บุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด เนื่องจากบุคคลดังกล่าวนี้ขาดความสามารถใน การเข้าใจต่อกระบวนการพิจารณาที่มีต่อตนเอง เพื่อช่วยให้ผู้ถูกกล่าวหาสามารถต่อสู้คดีด้วยตน เองได้โดยลำพัง

7. โดยที่ไม่ถือว่า เป็นการขัดกับบทบัญญัติตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายแพ่งใน ส่วนที่เกี่ยวข้องกับระยะเวลาในการฟ้องคดี การนับอายุความ 5 ปี ตามอนุมาตรา 1 ของมาตรานี้ ให้เริ่มนับตั้งแต่วันแรกที่มีการเปิดบัญชีเพื่อนำเงินเข้าฝากเป็นต้นไป

8. โดยที่ไม่ถือว่า เป็นการขัดกับบทบัญญัติก่อนหน้าแห่งมาตรานี้ กำหนดให้ คณะกรรมการมีอำนาจที่จะนำเงินในบัญชีมาชำระให้แก่บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดหรือถูกกล่าวหาว่า กระทำความผิดได้ เมื่อได้รับคำสั่งจากศาล ซึ่งมีเขตอำนาจโดยบุคคลดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า เงิน จำนวนดังกล่าวจะถูกนำมาใช้เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะในการจ่ายเป็นค่าจ้างผู้แทนในการดำเนิน คดีตามกฎหมายในทุกขั้นตอนของกระบวนการในการพิจารณาในศาลชั้นต้นและชั้นอุทธรณ์

9. การกระทำการใดๆ ก็ตาม โดยบุคคลผู้กระทำความผิด หรือบุคคลผู้ถูกกล่าว หว่า กระทำความผิดไม่ว่าจะโดยการกระทำการหลีกเลี่ยงโดยการนำเงินดังกล่าวไปชำระ โดย กำหนดเป็นค่าจ้างในใบมอบอำนาจทนายความ หรือการตั้งบริษัทขึ้นมาเพื่อทำให้หลีกเลี่ยงไม่ต้อง ถูกบังคับ ตามมาตรานี้ถือว่า เป็นโมฆะ และขัดต่อนโยบายสาธารณะของรัฐนี้

(2) วัตถุประสงค์เบื้องต้นในการออกกฎหมายมาตรา 632 – a แห่งมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ เพื่อช่วยเสริมบทบัญญัติกฎหมายที่มีอยู่เดิม คือ³

³ Ibid., pp.266-268.

1. เบื้องต้นนั้นกฎหมายมุ่งที่จะป้องกันผู้กระทำความผิดในการหลีกเลี่ยงความรับผิดที่มีต่อเหยื่อผู้ได้รับความเสียหายแก่กายอันเนื่องมาจากการกระทำที่ผู้กระทำความผิดได้ก่อขึ้น ดังนั้นบทบัญญัติดังกล่าวนี้จึงมุ่งที่จะนำเอารายได้จากร่างแต่เพียงอย่างเดียวมาชดใช้ให้แก่เหยื่อเนื่องจากเหยื่อได้รับความเสียหาย โดยกำหนดให้เหยื่อได้รับการทดแทนค่าเสียหาย ซึ่งมีการนำเงินจากกองทุนในบัญชีดังกล่าวมาชดใช้โดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาว่า ผู้กระทำความผิดจะยึดเวลาการนำเสนอร่างเพื่อต่อเวลามิให้ถูกบังคับตามกฎหมายออกไปอีกนานเท่าใด เนื่องจากหากขาดกลไกทางกฎหมายป้องกันการหลีกเลี่ยงตามมาตรา 51 เหยื่อตามกฎหมายมลรัฐนิวยอร์กต้องเริ่มฟ้องคดีภายใน 1 ปี หรือ 3 ปี ตามลำดับอายุความ ดังนี้

กฎหมาย N.Y.Civ. Prac. Law มาตรา 215 อนุ 3.

การฟ้องคดีดังต่อไปนี้ต้องเริ่มภายใน 1 ปี

(3) การฟ้องเพื่อเรียกร้องค่าเสียหายจากการถูกทำร้ายร่างกาย, การถูกทำร้ายโดยผิดกฎหมาย, การจำคุกโดยมิชอบ, การฟ้องเท็จ, การหมิ่นประมาท, การดูหมิ่น, การใช้คำพูดในทางผิด ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายเป็นพิเศษหรือการละเมิดสิทธิในความเป็นส่วนตัว ตามมาตรา 51 แห่งกฎหมายแพ่ง

กฎหมาย N.Y.Civ Prac Law มาตรา 214 อนุ 2 และอนุ 5 การฟ้องคดีดังต่อไปนี้
นี้ต้องเริ่มภายใน 3 ปี

(2) การฟ้องเพื่อให้อภัย, ให้มีการลงโทษ, หรือให้มีการยึดทรัพย์ตามกฎหมาย โดยไม่รวมถึงกรณีที่มีบัญญัติไว้ในมาตรา 213 และ มาตรา 215

(5) การฟ้องเพื่อเรียก ค่าเสียหายของบุคคลจากการบาดเจ็บโดยไม่รวมถึงกรณีที่มีบัญญัติไว้ในมาตรา 215

ยกเว้นแต่กรณีการกระทำผิดกฎหมายให้ผู้อื่นถึงตายเท่านั้นที่กฎหมายไม่ได้กำหนดอายุความไว้ เนื่องจากรัฐธรรมนูญแห่งมลรัฐนิวยอร์ก มาตรา 1 (เกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพของพลเรือน) อนุ 16 บัญญัติว่า

“ สิทธิในการฟ้องเรียกค่าเสียหายในกรณีที่ถูกทำให้ถึงตายไม่มีกำหนดอายุความและจำนวนค่าเสียหายที่จะได้รับ ไม่อาจออกกฎหมายอื่นใดมาจำกัดได้”

กรณีดังกล่าวนี้เหยื่อไม่อาจที่จะมั่นใจได้ว่า เมื่อใดที่ตนเองควรจะยื่นฟ้องคดีเพื่อเรียกค่าเสียหายดี เนื่องจากหากเหยื่อเห็นว่า ผู้กระทำความผิดมีความยากจนการฟ้องคดีก็ไม่

ก่อให้เกิดประโยชน์อะไรแก่ตนเอง เนื่องจากผู้กระทำความผิดอยู่ในสภาพไร้ทรัพย์สินที่บังคับคดี การฟ้องนั้นเหยื่อต้องเสียทั้งค่าใช้จ่าย, เวลา แต่หากผู้กระทำความผิดเป็นผู้ไร้ทรัพย์สินที่ชาญฉลาด กรณีนี้หากไม่มีมาตรา 632 – a ผู้กระทำความผิดจึงรอล้างเลยกำหนดอายุความในการฟ้องคดี และนำเรื่องราวออกขาย เพื่อตนเองจะได้มีสิทธิในเงินดังกล่าวแต่เพียงผู้เดียว

2. กฎหมาย “Son of Sam” ช่วยป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดนำเงินผลประโยชน์ ออกใช้จ่ายก่อนที่เหยื่อจะมีโอกาสฟ้อง โดยการกำหนดให้ผู้ตีพิมพ์นำเงินที่จะต้องชำระให้แก่ผู้กระทำความผิดมาชำระให้แก่คณะกรรมการโดยตรงแทน ซึ่งเป็นการช่วยเหลือสนับสนุนบัญญัติใน ส่วนการบังคับคดี และกฎหมายป้องกันการโกงเจ้าหนี้ที่มีอยู่เดิม ดังนี้

(ก) กฎหมาย N.Y.Civ. Prac. Law 211 (b) บัญญัติว่า “คำพิพากษาให้ชำระเงินตามกฎหมาย ต้องบังคับคดีภายในกำหนด 20 ปี นับแต่เวลาที่คู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ได้รับการพิพากษาให้มีสิทธิในเงินดังกล่าว”

ตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวพิจารณาจากตัวอย่าง ซึ่งผู้กระทำความผิดโดยจงใจหรือไม่จงใจทำการขายเรื่องราวของการกระทำผิด ทำการยืดเวลาการขายออกไป โดยรอล้างกำหนดอายุความในการบังคับคดีหมดลง ตัวอย่างเช่น บุคคล ผู้ซึ่งทำการปล้น บ. Boston office of Brink’s Inc และได้เงินไปจำนวน 1.5 ล้าน US ดอลลาร์ ทั้งที่เป็นเงินสดและเช็คในช่วงปี 1950 ให้ความร่วมมือกับผู้ประพันธ์ทำการผลิตหนังสือในปี 1977 และปี 1978 ทำการผลิตภาพยนตร์ หากพิจารณาตามกฎหมายนิวยอร์กเดิมที่มีอยู่ บ. Brink ไม่สามารถที่จะบังคับคดีในเงินซึ่งผู้กระทำความผิดได้รับได้เลยเนื่องจากล่วงเลยกำหนดเวลาอายุความในการบังคับคดี

(ข) กฎหมายป้องกันการโกงเจ้าหนี้ (N.Y. Debt & Cred. Law 276) การฟ้องคดีละเมิดในกรณีที่มีเหยื่อได้รับการตัดสินให้ชนะคดี และผู้รับโอนให้ความเป็นธรรมต่อเหยื่อ กรณีนี้เหยื่อก็จะได้รับเงินซึ่งผู้กระทำความผิดโอนไปให้แก่ผู้รับโอน แต่หากผู้รับโอนไม่ให้ความเป็นธรรมต่อเหยื่อ ผู้รับโอนก็จะได้ไปซึ่งเงินดังกล่าวแต่เพียงผู้เดียวถึงแม้จะมีกฎหมายป้องกันการโกงเจ้าหนี้กำหนดโทษแก่ผู้กระทำความผิด แต่เมื่อพิจารณาว่า ผู้กระทำความผิดหากเป็นผู้ต้องโทษตามกฎหมายอาญาอยู่ก่อนแล้ว ดังนั้น จึงไม่เชื่อฟังหรือเกรงกลัวต่อบทลงโทษฐานโกงเจ้าหนี้ดังกล่าวแต่อย่างใด จึงยังคงผืนโอนเงินดังกล่าวให้แก่ผู้รับโอนที่ตนเองตั้งใจจะให้รับเงิน แต่หากมีกฎหมายมาตรา 632-a มาช่วยเหลือจะเป็นการป้องกันการโอนเงินของผู้กระทำความผิดได้เป็นอย่างดี เนื่องจากผู้ประพันธ์หรือผู้ตีพิมพ์หากทำการติดต่อกับผู้กระทำความผิดจะต้องแจ้งเรื่องดังกล่าวให้แก่คณะกรรมการโดยทันที เพื่อที่คณะกรรมการจะได้เปิดบัญชีนำเงินดังกล่าวมาเก็บไว้ และนำไปชำระแก่เหยื่อในคดีอาญาที่ได้รับการตัดสินให้ชนะคดีละเมิดต่อมา

3. บทบัญญัติ 632 –a ช่วยปรับปรุงวิธีการในการป้องกันการหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบของผู้กระทำความผิดที่มีต่อเหยื่อ โดยวิธีการที่กำหนดให้มีการประกาศแจ้งเตือนในหนังสือพิมพ์ในย่านที่เกิดการกระทำความผิด หรือย่านที่ติดกับบทบัญญัตินี้เป็นประโยชน์แก่เหยื่อใน 2 กรณี คือ

(1) เหยื่อที่ในขณะที่กระทำความผิดเห็นว่า ในตอนแรกผู้กระทำความผิดยังอยู่ในสภาวะไร้ทรัพย์สินไม่ตั้งต้นฟ้องคดี

(2) เหยื่อผู้ซึ่งฟ้องผู้กระทำความผิด แต่ได้รับค่าเสียหายไม่เต็มจำนวน เนื่องจากในขณะที่บังคับคดีผู้กระทำความผิดมีทรัพย์สินไม่มากพอเต็มจำนวนค่าเสียหาย

การได้รับทราบการแจ้งเตือนดังกล่าวทำให้เหยื่อทราบถึงสิทธิและสามารถฟ้องเรียกเงินได้จากการขายเรื่องราวในการกระทำความผิด และได้รับชดเชยอย่างเต็มจำนวน

4. บทบัญญัติ 632 –a จะช่วยป้องกันการสมยอมระหว่างผู้กระทำความผิดกับนายความในการแบ่งปันผลประโยชน์ร่วมกันจากค่าจ้างว่าความ โดยการกำหนดค่าจ้างให้สูงเพื่อนำมาแบ่งปันกันในภายหลัง โดยตามกฎหมายนี้กำหนดให้เงินได้ดังกล่าวที่จะนำมาจ่ายเป็นค่าจ้างว่าความให้ศาลเป็นผู้กำหนดให้ก่อนไปจ่ายได้ตามความเหมาะสม

5. กฎหมาย มาตรา 632 – a ช่วยป้องกันการหลีกเลี่ยงนำเงินดังกล่าวไม่นำชำระแก่เหยื่อ โดยการตั้งบริษัทรับผลประโยชน์ของผู้กระทำความผิด โดยใช้บุคคลที่สามหรือสมาชิกในครอบครัวของผู้กระทำความผิดเป็นผู้ถือหุ้น กฎหมายถือว่ากรกระทำดังกล่าวเป็นโมฆะและละเมิดต่อกฎหมายเนื่องจากขัดกับนโยบายสาธารณะของรัฐ

กฎหมาย “Son of Sam” เป็นรูปแบบหนึ่ง ซึ่งทำการกำหนดกฎเกณฑ์บังคับต่อรูปแบบในการสื่อความหมาย โดยยึดเนื้อหาสาระของคำพูด (Content Based) มาออกกฎหมายแต่เพียงอย่างเดียวเป็นสำคัญ ซึ่งต่อมาในปี ค.ศ.1991 กฎหมาย “Son of Sam” ถูกศาลสูงสหรัฐอเมริกาพิพากษาไว้ในคดีระหว่าง Simon & Schuster, Inc. vs. New York Crime Victims Board, 502 US. 105 (1991) ว่าขัดกับรัฐธรรมนูญบทบัญญัติที่ 1 (First Amendment) เกี่ยวกับการพูดตั้งคำ พิพากษาศาลสูงสหรัฐระหว่าง Simon & Schuster V. Crime Victims Board ซึ่งวางหลักว่ากฎหมาย “Son of Sam” ของมลรัฐนิวยอร์กฝ่าฝืนหลักเสรีภาพในการพูด (First Amendment)⁴

⁴Available from : <http://caselaw.findlaw.com/cgi-bin/getcase.pl? court= US& vol=502 & invol=105> [2001. January 5]

U.S. Supreme Court

SIMON & SCHUSTER v. CRIME VICTIMS BD., 502 U.S. 105 (1991)

502 U.S. 105

SIMON & SCHUSTER, INC., PETITIONER V. MEMBERS OF NEW YORK STATE

CRIME VICTIMS BOARD ET AL.

CERTIORARI TO THE UNITED STATES COURT OF APPEALS FOR THE SECOND

CIRCUIT

NO. 90-1059

โต้แย้งเมื่อ 15 ตุลาคม, 1991

ตัดสินเมื่อ 10 ธันวาคม, 1991

กฎหมาย "Son of Sam" แห่งมลรัฐนิวยอร์กกำหนดให้ฝ่ายใดก็ตามที่ติดต่อเข้าทำสัญญากับ "บุคคลผู้ถูกกล่าวหา หรือบุคคลผู้กระทำความผิดกฎหมายอาญา" เพื่อผลิตหนังสือหรืองานอื่นใดที่บรรยายถึงอาชญากรรมต้องจ่ายเงิน ซึ่งเป็นของบุคคลดังกล่าวตามสัญญาให้แก่จำเลย คณะกรรมการเหยื่ออาชญากรรม; โดยกำหนดให้คณะกรรมการนำเงินดังกล่าวฝากในบัญชี ซึ่งต่อมาสามารถที่จะถอนเงินดังกล่าวมาจ่ายให้แก่เหยื่ออาชญากรรมผู้ซึ่งภายใน 5 ปี ได้รับการตัดสินในคดีแพ่งให้ชดเชยต่อผู้กระทำความผิด หรือผู้ถูกกล่าวหาและจ่ายให้แก่เจ้าหน้าที่อื่นของผู้กระทำความผิดเช่นกันโดยกำหนดนิยามคำว่า "บุคคลผู้กระทำความผิดอาญา" ให้ความรวมถึง "บุคคลใดก็ตามที่ยอมรับโดยสมัครใจหรือโดยวิธีการต่างๆ อันแยกบยลว่ากระทำความผิด ซึ่งทำให้บุคคลดังกล่าวไม่ถูกฟ้อง" ภายหลังจากที่คณะกรรมการตรวจพบว่า ผู้ตีพิมพ์ซึ่งเป็นผู้อุทธรณ์ได้ทำการลงนามในข้อตกลงกับผู้ประพันธ์ผู้ซึ่งเป็นผู้ที่ทำการติดต่อกับ Henry Hill บุคคลผู้ซึ่งยอมรับว่า เป็นผู้มีส่วนร่วมอยู่ในองค์กรอาชญากรรม ทำการผลิตหนังสือเรื่องเกี่ยวกับชีวิตของ Hill โดยคณะกรรมการได้ตัดสินว่าผู้อุทธรณ์ฝ่าฝืนบทบัญญัติกฎหมาย Son of Sam และออกคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์นำเงินที่จ่ายให้แก่ Hill ส่งคืนให้แก่คณะกรรมการเหยื่อ ต่อมาผู้อุทธรณ์จึงอาศัยอำนาจตามมาตรา 42 U.S.C. 1983 นำคดีขึ้นสู่ศาลเพื่อให้ศาลสั่งว่า กฎหมายดังกล่าวฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติ First Amendment และขอให้ออกคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวเพื่อไม่ต้องถูกบังคับให้ปฏิบัติตามกฎหมายศาลชั้นต้นพิพากษาว่ากฎหมายดังกล่าวสอดคล้องกับหลัก First Amendment และต่อมาศาลอุทธรณ์ยืนยันตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

พิพากษา:

กฎหมาย Son of Sam ฝ่าฝืนหลัก First Amendment ด้วยเหตุผลดังนี้

(a) พิจารณาตามหลัก First Amendment ไม่พิจารณาว่า “ผู้พูด” จะเป็น Hill ผู้ซึ่งรายได้ของเขาต้องถูกนำมาฝากไว้ในบัญชี ซึ่งต่อมาสามารถถอนไปใช้ได้ตามกฎหมายนิวยอร์กเหตุเพราะว่า เนื่องมาจากเรื่องราวที่เขาได้นำออกเล่าหรือเป็นผูุ้ทธรณ์ ซึ่งสามารถตีพิมพ์หนังสือเรื่องราวอาชญากรรมโดยความช่วยเหลือของเหล่าอาชญากรผู้กระทำความผิด ผู้ซึ่งมีความเต็มใจที่จะให้ความร่วมมือเพื่อรับเงินตอบแทนซึ่งต้องรออย่างน้อยที่สุดถึง 5 ปี กฎหมายนี้เป็นกำหนดยุติแบบของคำพูดตามเรื่องราวเฉพาะอย่าง ซึ่งคำนึงถึงสาระของคำพูดดังกล่าวเป็นพิเศษ โดยก่อให้เกิดภาระทางการเงิน ซึ่งรูปแบบของคำพูดในกรณีอื่น หรือเงินได้ในกรณีอื่นไม่มีภาระทางการเงินเหมือนคำพูดตามกฎหมายนี้ โดยเหตุนี้จึงสามารถสันนิษฐานได้ว่าเป็นการขัดต่อหลัก First Amendment อ้างถึงคดี *Leathers v. Medlock*, 499 U.S.439, 447; คดี *Arkansas Writers' Project, Inc. v. Ragland*, 481 U.S.221, 230) จากข้อเท็จจริงที่ว่า กฎหมายกำหนดให้มีการเปิดบัญชี เพื่อนำเงินรายได้จากการพูดสื่อความหมายมาฝากเก็บไว้ในบัญชี ซึ่งสามารถถอนออกไปใช้ได้ภายหลัง แทนที่จะเก็บภาษีจากการพูดสื่อความหมายตามเปอร์เซ็นต์ ซึ่งศาลพิพากษาว่าขัดกับหลักเสรีภาพในการพูดในคดี *Arkansas Writers' Project* จะแตกต่างกันก็ตาม แต่เนื่องจากรูปแบบภาระทางการเงินของข้อเท็จจริงทั้ง 2 ก่อให้เกิดการยับยั้งไม่ให้มีการพูดสื่อความหมายเหมือนกัน ทำให้ไม่สามารถนำเรื่องทั้ง 2 ดังกล่าวพิจารณาแยกต่างหากจากหลักเดียวกันได้ ยิ่งไปกว่านั้นตามที่คณะกรรมการเหยือกกล่าวยืนยันว่า การเลือกปฏิบัติโดยทางการเงินจะเป็นที่สงสัยให้ถูกตรวจสอบโดยศาลได้ก็ต่อเมื่อฝ่ายนิติบัญญัติมีความตั้งใจที่จะยับยั้งแนวความคิดรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งโดยเฉพาะนั้น ก็ถือว่าการเข้าใจที่ผิดเนื่องจากศาลสูงได้ตระหนักมาเป็นเวลานานแล้วว่า กฎเกณฑ์ซึ่งมีจุดมุ่งหมายในการควบคุมตามที่รัฐบาลมองเห็นว่าเป็นสิ่งที่พอเหมาะพอควรก็สามารถออกข้อจำกัดต่างๆ ได้โดยไม่มีขีดจำกัด โดยไม่ถือว่าการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติ First Amendment ยิ่งไปกว่านั้นการที่คณะกรรมการอ้างว่า กฎหมายดังกล่าวไม่ขัดต่อหลัก First Amendment เพราะว่ากฎหมายดังกล่าวมีความมุ่งประสงค์โดยทั่วไปบังคับให้ “ฝ่ายใดก็ตาม” ซึ่งเข้าติดต่อกับผู้กระทำความผิดมากกว่าที่จะชี้เฉพาะลงไปว่าสื่อชนิดใดก็เป็นการเข้าใจที่ไขว่เขว โดยประการแรกนั้นพิจารณาตามความหมายพื้นฐานที่สามารถเข้าใจได้นั้น คำว่า “ฝ่ายใดก็ตาม” มีคำจำกัดความหมายถึง บุคคลใดก็ตามซึ่งเข้าติดต่อกับผู้กระทำความผิดเพื่อทำหน้าที่ส่งผ่านคำพูดการสื่อความหมายนั้น เป็นผู้ทำหน้าที่เป็นช่องทางในการติดต่อสื่อสารนั่นเอง และ ประการที่สองตามพื้นฐานหลักกฎหมายรัฐธรรมนูญนั้น อำนาจของรัฐบาลในการบังคับใช้กฎหมายโดยคำนึงถึงสาระหลักพื้นฐานของคำพูดมาออกเป็นกฎเกณฑ์ โดยก่อให้เกิดกลไกซึ่งขัดขวางต่อการก่อให้เกิดรายได้จากการพูดไม่ได้ผันแปรไปตามผู้พูดแต่ละคน ตามเหตุดังกล่าวนี้ ในการที่กฎหมายจะวางข้อกำหนด เพื่อเป็นการเลือกปฏิบัติต่อบุคคลให้แตกต่างออกไปรัฐจะต้องแสดงให้เห็นว่า กฎเกณฑ์ต่างๆ ที่จะออกมาใช้บังคับ

นั้นต้องทำไปโดยความจำเป็นเพื่อสงวนรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์ของรัฐ และนำมาใช้ในทางแคบ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในท้ายสุด

(b) รัฐมีผลประโยชน์หลัก ในการจัดให้มีการชดเชยเหยื่ออาชญากรรมจากดอกผลของอาชญากรรม. คดี *CF.Caplin & Drysdale, Chartered v. United States*, 491 U.S.617, 629 แต่อย่างไรก็ตามซึ่งถือเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับการยืนยันของคณะกรรมการอย่างมาก เพราะถือว่ารัฐมีผลประโยชน์น้อยมาก หากการรักษาผลประโยชน์ดังกล่าวเป็นการกระทำไปโดยจำกัดการชดเชยต่อเหยื่อจากเงินได้ ซึ่งผู้กระทำความผิดได้รับจากการเล่าเรื่องราวการกระทำความผิดคณะกรรมการเหยื่อไม่สามารถอธิบายได้ว่าทำไมรัฐควรมีผลประโยชน์ใหญ่หลวงในการนำเงินรายได้ซึ่งได้รับการเล่าเรื่องมากกว่าทรัพย์สินอื่นของอาชญากรมาชดเชยแก่เหยื่ออาชญากรรม นอกจากนี้ คณะกรรมการ ยังไม่อาจเสนอให้เห็นได้ว่าอะไรเป็นเครื่องตัดสินความแตกต่างระหว่างกิจกรรมการแสดงออกดังกล่าวนี้ และกิจกรรมอื่นใดที่สามารถเชื่อมโยงผลประโยชน์ดังกล่าวกับการโอนดอกผลของอาชญากรรมไปสู่เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายเช่นเดียวกับหน่วยงานของรัฐในคดีต่อมา และคดีก่อนหน้านี้นี้คณะกรรมการได้ถือเอาผลของกฎหมายและสันนิษฐานขึ้นเองว่า ผลดังกล่าวเป็นผลประโยชน์ของรัฐ

(c) กฎหมายมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ได้รับการร่างขึ้นมาโดยไม่เป็นไปในแนวทางอย่างแคบ เพื่อให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ของรัฐในการชดเชยเหยื่ออาชญากรรมจากดอกผลอันเกิดขึ้นจากการกระทำความผิดอาญา ลักษณะสำคัญของกฎหมายนี้คือมีขอบข่ายครอบคลุมมากเกินไป เนื่องจากกฎหมายนี้นำมาใช้กับงานใดก็ตาม ซึ่งแสดงความคิดหรือการระลึกถึงอาชญากรรมของผู้ประพันธ์ซึ่งเขาก่อขึ้นโดยอ้อมหรือโดยบังเอิญ และเนื่องจากกฎหมายดังกล่าวนี้ให้คำจำกัดความ “บุคคลผู้กระทำความผิดอาญา” ไว้กว้างมาก ซึ่งทำให้คณะกรรมการสามารถที่จะเปิดบัญชีเงินฝากต่อเงินได้ของผู้ประพันธ์ ซึ่งยอมรับว่างานของเขามีเรื่องเกี่ยวข้องกับการก่ออาชญากรรม โดยที่ในความเป็นจริงไม่ทราบว่าเขาเคยถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดหรือถูกลงโทษหรือไม่ บทบัญญัติทั้ง 2 ดังกล่าวนี้ เป็นการเชื่อมโยงเพื่อที่จะล้อมกรอบขอบเขตอันกว้างขวาง โดยรวมเอางานทั้งหมดที่มีอยู่และที่จะมีขึ้นเข้าไว้ทั้งหมดซึ่งทำให้อาชญากรไม่สามารถได้กำไรจากการกระทำความผิด ในขณะที่เดียวกันเหยื่อผู้ประสบเคราะห์กรรมก็ยังคงไม่ได้รับการชดเชยอยู่เช่นเดิม

อย่างไรก็ตาม ผู้พิพากษา Blackmun และ Kennedy ได้ทำความเข้าใจในคดีนี้ว่า ผู้พิพากษา Blackmun ได้ให้ความเห็นแย้งว่า “ข้าพเจ้าโดยทั่วไปแล้วเห็นด้วยกับความเห็นที่ศาลมีในคำพิพากษานี้ แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าคิดว่า กฎหมายมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ฉบับนี้ เป็น

กฎหมายที่มีความครอบคลุมกว้างเกินไปในขณะที่เดียวกันก็มีความครอบคลุมน้อยเกินไปด้วยเช่นกัน และมลรัฐอื่นส่วนใหญ่ก็มีกฎหมายคล้ายคลึงในรูปแบบเดียวกันนี้ ดังนั้น จึงสมควรที่จะได้รับคำแนะนำจากศาลสูงเพื่อให้แก้ไขในจุดที่มีความสำคัญให้กฎหมายสามารถใช้บังคับให้เกิดผลได้

ผู้พิพากษา KENEDY ทำความเห็นแย้งผลคำพิพากษาว่า กฎหมายมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ซึ่งเรากำลังพิจารณาอยู่ขณะนี้ ใช้เนื้อหาของสิ่งที่เขียนมาเป็นหลักเกณฑ์ในการพิจารณาออกข้อกำหนดอันเข้มงวดต่อผู้ประพันธ์ หรือผู้ตีพิมพ์ สารดังกล่าวที่ถูกออกกฎหมายควบคุมนั้น ได้รับการคุ้มครองอย่างเต็มที่จากบทบัญญัติที่ 1 และเรื่องดังกล่าวนี้โดยตัวเองถือว่าเป็นเหตุผลสนับสนุนมากพอที่จะให้ศาลตัดสินได้แล้วว่ากฎหมายดังกล่าวขัดกับรัฐธรรมนูญ ตามความเห็นของข้าพเจ้านั้น ไม่จำเป็นและไม่ถูกต้องเลยที่จะต้องมาถามว่า รัฐสามารถแสดงได้หรือไม่ว่ากฎหมายดังกล่าว มีความจำเป็นที่จะช่วยรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์ของรัฐ และนำมาใช้ในกรอบอย่างแคบเพื่อบรรลุซึ่งวัตถุประสงค์ดังกล่าว (ตามที่อ้างถึงคดี Arkansas Writers' Project, Inc. v. Ragland, 481 U.S.221, 231 (1987) ข้อทดสอบหรือหลักเกณฑ์ดังกล่าวมาจากหลักความเท่าเทียมกันตามกฎหมายของเรา (คดี Wygant v. Jackson Board. of Education, 476 U.S.267, 273-274 (1986) ; Hirabayashi v. United States, 320 U.S.81, 100 (1943), ดังนั้น จึงไม่มีทางเป็นไปได้เลยที่ศาลสามารถที่จะพิจารณาว่ารัฐสามารถที่จะออกกฎหมาย วางข้อกำหนดโดยก่อนการควบคุมไม่ให้มีการพูดสื่อความหมายโดยคำนึงถึงสาระของคำพูดแต่เพียงอย่างเดียว โดยไม่นำประเด็นเรื่องเวลา, สถานที่ หรือลักษณะการแสดงออกในเวทีสาธารณะมาประกอบพิจารณา

ในคดีนี้ กฎหมายนั้นมุ่งบังคับโดยตรงต่อคำพูด ซึ่งคำพูดดังกล่าวนี้อยู่ในคำถามที่ว่า ไม่ได้เป็นคำพูดที่หยาบคาย, หมิ่นประมาท, คำพูดที่ก่อให้เกิดการกระทำความผิดกฎหมายอาญา, คำพูดที่ทำให้บุคคลอื่นถูกกลลลิตที่มีตามรัฐธรรมนูญ, คำพูดที่ก่อให้เกิดสภาวะการไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย, คำพูดที่คาดได้ว่า จะก่อให้เกิดอันตรายต่อรัฐ ซึ่งถือว่ารัฐมีอำนาจที่จะป้องกันไม่ให้เกิดการพูดสื่อความหมายได้

การนำแนวทางการวิเคราะห์ เรื่อง ผลประโยชน์ของรัฐมาใช้ในกรอบแคบนั้น เป็นคำแนะนำที่ผิดในเมื่อประเด็นทั้งหมดนั้นคือ เรื่องการออกข้อกำหนดโดยคำนึงถึงสาระของคำพูด (Content Based) หากยอมรับตามแนวทางนี้รัฐอาจจะตรวจสอบและห้ามแสดงคำพูดได้หากรัฐเชื่อว่า เมื่อใดก็ตามที่มีผลประโยชน์ของรัฐเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งแนวทางการตีความของศาลและประเพณีปฏิบัติของเราไม่เคยอนุญาตให้มีการกระทำได้

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า เริ่มมีการนำหลักผลประโยชน์ของรัฐมาใช้ในรัฐธรรมนูญของเราแล้ว

ทั้งๆ ที่ในความจริงคำถามเดียวที่เป็นหรือควรจะเป็นนั่นคือ ข้อกำหนดดังกล่าวสร้างขึ้นมาจาก
 คำวินิจฉัยของศาล (Content Based) เป็นสำคัญ ถึงแม้ว่าเราจะทราบว่าการ
 คุ้มครองอาจจะถูกออกข้อกำหนดไม่ให้มีการพูดได้ โดยพิจารณาจากสาระของคำพูดซึ่งศาลในคดี
 Texas v. Johnson, 491 U.S.397, 412 (1989) ให้คำว่า "การพิจารณาคดีโดยถ้อยคำ" ศาลได้
 ยอมรับหลักดังกล่าวมาใช้อธิบายเสรีภาพ ภาพที่ 1 โดยบังเอิญมากกว่า ในคดี Johnson นั้น เรา
 นำคดี Boss v. Barry, 485 U.S. 312, 320 (1988) มาใช้เป็นแนวทางในการพิพากษาและในกรณี
 กลับกันในคดี Boss มีการอ้างถึงคดี Perry Education Assn v. Perry Local Educators' Assn.,
 460 U.S.37, 45 (1983) ในคดี Boss v. Barry วางหลักว่า การที่รัฐสามารถที่จะออกข้อกำหนด
 ต่อคำพูดปราศรัยในเวทีแสดงความคิดเห็นทางการเมือง โดยพิจารณาจากสาระของคำพูดเป็นสำคัญ
 ได้นั้น รัฐต้องแสดงให้เห็นว่า "กฎเกณฑ์ ดังกล่าวนั้น มีความจำเป็นในการสงวนรักษาไว้ซึ่งผล
 ประโยชน์ของรัฐและต้องนำมาใช้ในแนวทางอย่างแคบ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ท้ายสุด" ตรวจ
 สอบย้อนกลับไปที่คดี Perry ซึ่ง คดี Boss v. Barry กล่าวถึง มีการอ้างถึงคดีระหว่าง Carey v.
 Brown, 447 U.S. 455, 461. (1980) มาใช้ สนับสนุนในการพิพากษาคดีพิจารณาไปที่คดีสุดท้าย
 คือ คดี Carey คำพิพากษาคดีดังกล่าวได้กล่าวถึงหลักการได้รับความคุ้มครองโดยเท่าเทียมกันว่า
 "เมื่อรัฐออกกฎเกณฑ์ โดยเลือกปฏิบัติในการใช้ข้อบังคับต่อคำพูดโดยพิจารณาจากความสัมพันธ์
 ของกิจกรรมการพูดสื่อความหมายต่อสาธารณชนเป็นสำคัญ หลักความคุ้มครองโดยเท่าเทียมกัน
 กำหนดให้กฎหมายที่จะออกมาบังคับต้องทำโดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของรัฐเป็นสำคัญ และการที่
 จะใช้เหตุผลเพื่อให้มีการปฏิบัติที่แตกต่างออกไปจะต้องพิจารณาอย่างระมัดระวังยิ่ง ดังนี้จึง
 กลายเป็นหลักที่ว่า การได้รับความคุ้มครองโดยเท่าเทียมกันได้เปลี่ยนไปสู่หลักที่ว่า รัฐมีอำนาจที่
 สามารถออกกฎเกณฑ์ควบคุมสาระของคำพูดซึ่งแสดงออกในเวทีสาธารณะได้ และจากหลักนี้จึง
 นำไปสู่หลักทั่วไปที่ว่า รัฐมีอำนาจที่จะออกกฎเกณฑ์ควบคุมสาระของคำพูดตามที่คดีนี้อ้างได้"

การนำหลักเรื่องผลประโยชน์ของรัฐมาใช้เป็นคำอธิบายในคดีดังกล่าว โดยเพื่อนผู้
 พิพากษาของข้าพเจ้าที่พิจารณาคดีนี้และมีการอ้างถึง คดี Arkansas Writers' Project v.
 Ragland เป็นแนวทางในการพิจารณา ซึ่งคดี Arkansas นำหลักของคดี Minneapolis Star &
 Tribune Co.v. Minnesota Comm's of Revenue, 460 U.S.575 (1983) มาใช้เป็นแนวทางใน
 การพิจารณาอีกชั้นหนึ่ง ทั้งๆ ที่ 2 คดีดังกล่าวข้างต้นไม่เคยกล่าวถึงเรื่องผลประโยชน์ของรัฐเลย
 แต่คดีทั้ง 2 นั้น เป็นกรณีที่เกี่ยวข้องกับการที่รัฐออกกฎควบคุมการสื่อความหมายโดยการพูด โดย
 คำนึงถึงสาระของคำพูดเป็นสำคัญ

การนำหลักเรื่องผลประโยชน์ของรัฐมาใช้ในการออกข้อกำหนด ควบคุมโดยคำนึงถึงสาระ
 ใจความของคำพูดเป็นการนำมาใช้ที่ผิด เนื่องจากตามหลักเสรีภาพ ภาพที่ 1 นั้น หมายความว่า

รัฐบาลไม่มีอำนาจที่จะควบคุมการแสดงออกของประชาชนเพียงเพราะเหตุ เนื่องจาก, ข้อความ, แนวความคิด, เรื่องราว, สาระหลักของข้อความ หรือความหมายตามคดี *Police Dept. of Chicago v. Mosley*, 408 U.S.92, 95 (1972) (คดี *Ragland* อ้างถึงคดี *Mosley* ด้วยเช่นกัน), คดี *Regan v. Time, Inc.*, 468 U.S. 641, 648-649 (1984) ตามคำพิพากษาเหล่านี้กล่าวถึงหลักทั่วไปว่า รัฐบาลไม่มีอำนาจในการแบ่งแยกเลือกออกกฎเกณฑ์ควบคุมการพูดของบุคคล โดยคำนึงถึง เนื้อหาของคำพูดสะท้อนให้เห็นถึงหลักเกณฑ์พื้นฐาน ซึ่งให้ความคุ้มครองเสรีภาพในการพูดได้กว้างมากกว่าหลักที่ศาลใช้ในคดีนี้

มีชนิดของคำพูด ตามกฎหมายประมาณ 2-3 ชนิดเท่านั้น ซึ่งสาระของคำพูดนั้น กฎหมายอนุญาตให้มีการออกกฎเกณฑ์ควบคุมไม่ให้มีการแสดงออกได้คือ คำพูดลามกอนาจาร (คดี *Miller v. California*, 413 U.S.15 (1973), คำพูดให้ผู้อื่นเสียชื่อเสียง (คดี *Dun & Bradstreet, Inc. v. Greenmos Builders, Inc.*, 472 U.S.749 (1985), คำพูดที่ก่อให้เกิดการยุยงส่งเสริม (คดี *Brandenburg v. Ohio*, 395 U.S.444 (1969) หรือสถานการณ์ที่นำมาซึ่งภาวะคับขัน และ อันตรายต่อรัฐ จึงทำให้รัฐมีอำนาจในการยับยั้งไม่ให้มีการแสดงออกได้ (คดี *Near v. Minnesota*, 283 U.S. 697, 716 (1931) คดีต่างๆ เหล่านี้คือประเภทต่างๆ ของข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องราวที่คุ้นเคยต่อนักกฎหมายของสหรัฐตามประวัติศาสตร์และจารีตประเพณี มาเป็นเวลานานแล้ว ถึงแม้ว่า ข้าพเจ้าโดยความเคารพต่อความเห็นในคำพิพากษาในคดีนี้ก็ตาม แต่แนวทางตามคำพิพากษานี้จะทำให้เกิดความยากลำบากต่อการปรับใช้กฎหมายของรัฐบาลอย่างยิ่ง (คดี *New York Times Co. v. United States*, 403 U.S.713 (1971)

จากข้อสังเกตดังกล่าว ข้าพเจ้าเห็นด้วยในผลของคำพิพากษาที่พิพากษาว่า กฎหมายดังกล่าวขัดกับรัฐธรรมนูญ แต่ไม่เห็นด้วยกับเหตุผลที่ยกมาประกอบกับคำพิพากษา

จากผลของคำพิพากษาศาลสูงสหรัฐอเมริกาในคดี *Simon & Schuster v. Crime Victims Board*. ดังกล่าวนี้อาจก่อให้เกิดความระส่ำระสายในการบังคับใช้กฎหมายมาก เนื่องจากเหตุใช้กระบวนการทางกฎหมาย มาตรา 632-a ในการคุ้มครองผลประโยชน์จากการเปิดเผยข้อเท็จจริงในการกระทำความผิดและฝ่ายคณะกรรมการเหยื่อ ซึ่งเป็นจำเลยในคดีดังกล่าวได้โต้แย้งว่า การที่นำบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 1 มาใช้ปรับใช้กับคดีดังกล่าวจะไม่ถูกต้อง เพราะคณะกรรมการไม่ได้ห้ามให้ไม่มีการพูดเลย เพียงแต่กำหนดหลักเกณฑ์ให้ความคุ้มครองผลประโยชน์ที่ได้รับจากการสื่อความหมายของผู้พูดให้ตกไปสู่บุคคลที่มีความชอบธรรมเท่านั้น นั่นคือผู้เสียหายหรือเหยื่ออาชญากรรมนั่นเอง ไม่มีบทบัญญัติใดๆ ในกฎหมายดังกล่าวห้ามมิให้มีการพูดสื่อความหมายเลย แต่อย่างไรก็ตามศาลสูงสหรัฐไม่เห็นด้วยกับข้อโต้แย้งดังกล่าว และเห็นว่า การคุ้มครองตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 1 (*The First Amendment*) ให้

ความคุ้มครองถึงสิทธิในการพูดสื่อความหมายของเอกชนในการพูดที่จะไม่ถูกแทรกแซงโดยรัฐ ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม

พิจารณากลับไปถึงคดี Arkansas Writers' Project, Inc. v. Ragland ซึ่งศาลสูงในคดี Simon & Schuster นำมาใช้เป็นแนวทางในการพิพากษาวางแนวทางการตีความคุ้มครองเสรีภาพในการพูดดังนี้⁵

U.S. Supreme Court

ARKANSAS WRITERS' PROJECT, INC. v. RAGLAND, 481 U.S.221 (1987)

481 U.S.221

ARKANSAS WRITERS' PROJECT, INC. V. RAGLAND, COMMISSIONER OF
REVENUE OF ARKANSAS

อุทธรณ์จากศาลสูงมลรัฐอาร์คันซอ

เลขที่ 85-1370

โต้แย้งเมื่อ 20 ม.ค. 1987

ตัดสินเมื่อ 22 เม.ย. 1987

รัฐอาร์คันซอจัดเก็บภาษีจากรายรับจากการขายทรัพย์สินส่วนบุคคล แต่ยกเว้นไม่จัดเก็บภาษีจากรายรับจากการขายทรัพย์สินหลายรายการดังนี้ หนังสือพิมพ์รายวัน, วารสารต่างๆ ที่เกี่ยวกับศาสนา, วิชาชีพสาขาต่างๆ, การค้าและการกีฬา และหรือสิ่งพิมพ์และสิ่งตีพิมพ์ที่พิมพ์ขึ้นภายในมลรัฐในรูปแบบนิตยสาร ผู้ยื่นอุทธรณ์ตีพิมพ์นิตยสารซึ่งสร้างผลประโยชน์ให้แก่ผู้ยื่นอุทธรณ์เป็นการทั่วไปภายในมลรัฐอาร์คันซอ โดยตีพิมพ์เรื่องราวต่างๆ รวมทั้งเรื่องราวด้านศาสนาและการกีฬา ในปี 1984 โดยยึดถือแนวทางคำพิพากษาศาลสูงในคดี Minneapolis Star & Tribune Co. v. Minnesota Comm'r of Revenue, 406, U.S.575 ผู้ยื่นอุทธรณ์เรียกร้องให้มีการคืนภาษีจาก

⁵ Available from : <http://caselaw.findlaw.com/cgi-bin/getcase.pl?navby=case&court=us&vol=481&invol=439#447> [2001. January 5]

การขายซึ่งได้ชำระไปตั้งแต่ปี 1982 โดยยืนยันว่า การยกเว้นภาษีนิติบัตรต้องแปลความให้รวมถึงนิติบัตรของผู้ยื่นอุทธรณ์ด้วยเช่นกัน นอกจากนี้การที่รัฐเก็บภาษีจากการขายนิติบัตรของผู้ยื่นอุทธรณ์แต่เพียงผู้เดียว โดยไม่เก็บภาษีจากการขายหนังสือพิมพ์หรือนิติบัตรของผู้ยื่นอุทธรณ์ถือว่า ขัดต่อบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 1 และ 14 ภายหลังจากผู้พิพากษาอุทธรณ์ปฏิเสธคำร้องขอคืนภาษี ผู้ยื่นอุทธรณ์นำเรื่องดังกล่าวฟ้องต่อศาลชั้นต้นและระบุในคำร้องเพิ่มเติมโดยอาศัยมาตรา 42 U.S.C.1983 และ 1988 ให้มีการคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาและให้มีการชดใช้ค่าธรรมเนียมในการจ้างทนายความ ศาลชั้นต้นเห็นด้วยตามคำร้องของผู้ยื่นอุทธรณ์ โดยแปลเงื่อนไขการยกเว้นการเก็บภาษีต่อนิติบัตรว่า รวมถึงนิติบัตรของผู้ยื่นอุทธรณ์ด้วยเพราะนิติบัตรของผู้ยื่นอุทธรณ์นั้น พิมพ์และตีพิมพ์ในมลรัฐอาคันซอ ศาลสูงมลรัฐอาคันซอพิพากษาลับคำพิพากษา ศาลชั้นต้นกล่าวว่า ข้อยกเว้นดังกล่าวใช้กับนิติบัตรที่เกี่ยวกับศาสนา, การประกอบวิชาชีพเฉพาะ, การค้า, การกีฬา ซึ่งออกเป็นรายสัปดาห์ ศาลปฏิเสธคำร้องที่ว่า การอนุญาตให้มีการยกเว้นไม่เก็บภาษีในสิ่งพิมพ์อื่นเป็นการเลือกปฏิบัติต่อผู้ยื่นอุทธรณ์ โดยวางหลักว่า หากผู้ยื่นอุทธรณ์ประสบผลสำเร็จตามข้อเรียกร้องข้างต้น ก็ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อันใดต่อผู้ยื่นอุทธรณ์ เนื่องจากถึงแม้รัฐจะต้องจัดเก็บภาษีจากผู้อื่นโดยไม่ยกเว้นก็ตาม แต่รายได้ของผู้ยื่นอุทธรณ์ก็ยังคงอยู่ในเงื่อนไขที่รัฐต้องจัดเก็บภาษีอยู่เช่นเดิม นอกจากนี้ศาลยังได้ปฏิเสธที่จะพิจารณาถึงสิทธิของผู้ยื่นอุทธรณ์ตามรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 1 และ 14 อีกด้วย โดยวางหลักว่า การเก็บภาษีจากการขายนั้น ทำได้เนื่องจากเป็น “รูปแบบในการจัดเก็บภาษีโดยปกติ” ซึ่งผู้ตีพิมพ์ไม่มีเอกลักษณ์คุ้มครองให้ไม่ต้องชำระแต่อย่างใดทั้งสิ้น ดังนั้น ศาลไม่พิจารณาถึงประเด็นข้อเรียกร้องค่าธรรมเนียม ทนายความของผู้ยื่นอุทธรณ์

พิพากษา :

1. ผู้ยื่นอุทธรณ์ได้ลุกขึ้นท้าทายต่อรูปแบบการจัดเก็บภาษีของมลรัฐอาคันซอ ผู้พิจารณาคำร้องอุทธรณ์โต้แย้งว่า ผู้ยื่นอุทธรณ์ไม่เคยยืนยันเลยว่าได้รับความเสียหายในรูปแบบใด ซึ่งจะทำให้ศาลนี้มีอำนาจช่วยแก้ไขบรรเทาให้ได้ เนื่องจากผู้อุทธรณ์ยอมรับว่า ไม่ได้เป็นผู้ตีพิมพ์หนังสือพิมพ์และวารสารด้านศาสนา, วิชาชีพเฉพาะ, การค้า, การกีฬา แต่อย่างใด ซึ่งสิ่งดังกล่าวจะช่วยให้กฎหมายที่ออกข้อกำหนดครอบคลุมไว้ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ผู้ยื่นอุทธรณ์กล่าวอ้างถึงจุดยืนส่วนบุคคลต่อมลรัฐที่จะได้จากการฟ้องคดีนี้ และการอ้างว่า หลักเกณฑ์ของศาลสูงมลรัฐอาคันซอที่ใช้ในการพิพากษานั้นเป็นสิ่งที่ขัดขวางการใช้สิทธิเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนของผู้ยื่นอุทธรณ์และการขัดต่อรัฐธรรมนูญนี้สามารถที่จะหลีกเลี่ยงได้ทางเดียวคือ การเลี่ยงมิสร้างภาระทางภาษีต่อคำพูดโดยการฟ้องคดีต่อศาล

2. รูปแบบการจัดเก็บภาษี ของมลรัฐอาคันซอซึ่งจัดเก็บภาษีจากผลประโยชน์ต่างๆ ไปของ นิตยสาร แต่ยกเว้นไม่จัดเก็บภาษีจากหนังสือพิมพ์และวารสารเกี่ยวกับศาสนา,วิชาชีพเฉพาะ และการกีฬา ฝ่าฝืนบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 1 ซึ่งคุ้มครองเสรีภาพของสื่อสารมวลชน

(a) แม้ว่าจะไม่ปรากฏหลักฐานว่า มีมูลเหตุจูงใจในการตรวจกักโดยไม่เหมาะสมก็ตาม แต่ภาษีของมลรัฐอาคันซอที่ก่อภาระต่อสิทธิ ซึ่งได้รับการคุ้มครองตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 1 โดยแบ่งแยกเลือกปฏิบัติต่อดนิตยสารที่มีจำนวนกลุ่มผู้อ่านน้อยให้มีหน้าที่ต้องชำระภาษีอากร ซึ่งรวมถึงนิตยสารของผู้ยื่นอุทธรณ์ซึ่งเป็นนิตยสารชนิดหนึ่งที่ต้องจ่ายภาษี การเลือกจัดเก็บภาษีเป็นรูปแบบหนึ่งของการเลือกปฏิบัติซึ่งระบุไว้ในคดี Minneapolis Star ในความเป็นจริงนั้น หลักเกณฑ์ซึ่งบัญญัติไว้ในกรณีนี้บ่งชี้ว่าการใช้เสรีภาพมากกว่าในกรณีที่เกิดในคดี Minneapolis เสียอีก เพราะว่าหลักเกณฑ์ในกฎหมายของมลรัฐอาคันซอที่กำหนดให้เจ้าหน้าที่พิจารณาถึงสาระของสิ่งตีพิมพ์เพื่อนำมาใช้เป็นฐานในการกำหนดการจัดเก็บภาษี บุคคลผู้ซึ่งข้อ กำหนดไม่ถูกนำมาใช้บังคับต่อ เนื่องจากกฎหมายไม่ก่อให้เกิดภาระต่อการแสดงออก ซึ่งความเห็นเฉพาะอย่าง ที่แสดงออกในนิตยสารที่ระบุไว้โดยเฉพาะและยกเว้น เช่น สมาชิกสื่อสารมวลชน รูปแบบอื่นให้สามารถที่จะนำข้อความเรื่องราวต่างๆ ที่ปรากฏในนิตยสารของผู้ยื่นอุทธรณ์ไปจัดพิมพ์ได้

(b) ผู้รับอุทธรณ์ไม่อาจแสดงให้เห็นเป็นที่พอใจได้ว่า มีภาระสำคัญอันใด ซึ่งทำให้รูปแบบการเลือกปฏิบัติในการจัดเก็บภาษีดังกล่าวมีความจำเป็นที่จะต้องทำเพื่อสงวนรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์ของรัฐและนำมาใช้ในแนวทางอย่างแคบเพื่อบรรลุซึ่งวัตถุประสงค์ท้ายสุด ผลประโยชน์ทั่วไปของรัฐในการจัดเก็บรายได้ไม่ได้เป็นสิ่งที่นำมาอ้างเป็นเหตุผลในการสนับสนุนให้มีการเลือกจัดเก็บภาษีจากการขายต่อดนิตยสารบางชนิด แต่บางชนิดไม่จัดเก็บโดยคำนึงถึงสาระของที่ปรากฏอยู่ในนิตยสารแต่เพียงลำพังอย่างเดียวได้ เนื่องจากรายได้ของรัฐสามารถที่จะจัดเก็บได้จากภาษีธุรกิจโดยทั่วไปอยู่แล้ว นอกจากนี้ การที่ผู้พิจารณาคณะกรรมาธิการยืนยันว่า การยกเว้นการจัดเก็บภาษีในนิตยสารเป็นการรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์ของรัฐในการช่วยส่งเสริมนักประพันธ์รุ่นใหม่ นั้น ไม่ใช่สิ่ง ที่ช่วยจูงใจแต่อย่างใด เนื่องจากข้อยกเวéndังกล่าวไม่ได้รับการนำมาใช้ในแนวอย่างแคบ เพื่อบรรลุ วัตถุประสงค์สุดท้าย และในทางตรงกันข้าม ข้อยกเวéndังกล่าวนั้นครอบคลุมมากเกินไปและครอบคลุมสิ่งต่างๆน้อยเกินไปในแง่ที่ว่า ข้อยกเว่อนั้นยกเว้นไม่จัดเก็บภาษีกับประเภทของนิตยสารที่ ระบุไว้เฉพาะ โดยไม่คำนึงว่านิตยสารเหล่านั้นเป็นนิตยสารที่เพิ่งจัดพิมพ์ใหม่ในตลาดหรือว่าเป็นนิตยสารซึ่งมีฐานะทางการเงินมั่นคงและก่อตั้งมานาน โดยการเลือกจัดเก็บภาษีจากนิตยสาร ทั่วๆไป แต่ไม่จัดเก็บภาษีจากนิตยสารที่มีรูปแบบพิเศษโดยคำนึงถึงเรื่องราวที่ปรากฏในนิตยสาร นั้น ยิ่งไปกว่านั้น ถึงแม้ว่ารัฐจะยืนยันว่ามีความจำเป็นในการช่วยสนับสนุนการติดต่อสื่อสาร โดย

ถือว่าเป็นหน้าที่ของรัฐนั้น เป็นสิ่งที่ช่วยสนับสนุนให้ออกกฎข้อยกเว้นหนังสือพิมพ์ให้ได้รับการยกเว้นการจัดเก็บภาษีรายได้ก็ตาม แต่สิ่งดังกล่าวไม่ถือว่าเป็นเหตุผลอ้างสนับสนุนให้มีการเลือกจัดเก็บภาษีกับผู้ตีพิมพ์ประเภทที่ระบุไว้โดยเฉพาะได้

กล่าวโดยสรุปหลักในคดีนี้ ชี้ให้เห็นว่า ข้อกำหนดตามกฎหมายใดก็ตามที่ก่อให้เกิดภาระทางการเงินแก่ผู้พูด โดยคำนึงถึงสาระสำคัญของคำพูด ข้อกำหนดดังกล่าวเรียกว่า ข้อกำหนดที่ยึดสาระของคำพูด (Content – based statute) อย่างหนึ่ง เนื่องจากการกำหนดให้ผู้กระทำความผิดหรือผู้ถูกกล่าวหาว่า กระทำความผิดต้องนำผลประโยชน์ที่ได้มาฝากไว้แก่คณะกรรมการเหยื่ออาชญากรรม โดยการกำหนดเงินได้ดังกล่าวโดยเฉพาะที่ผู้กระทำความผิดได้มา แต่ไม่กำหนดให้ทำการยึดเงินได้ในการแสดงออกอื่นของผู้กระทำความผิด ดังนั้น การที่กฎหมายมาตรา 632 (a) สร้างสิ่งซึ่งไม่ส่งเสริมให้เกิดรายได้ ซึ่งจะได้จากการสร้างงานแสดงออกสื่อความหมาย โดยคำนึงถึงสาระสำคัญของการแสดงออกเฉพาะเรื่อง และกฎหมายจะไม่ขัดกับหลักเสรีภาพในการพูดได้ ต่อเมื่อรัฐต้องแสดงให้เห็นว่า ข้อกำหนดตามกฎหมายต้องมีความจำเป็นที่จะช่วยดำรงไว้ซึ่งผลประโยชน์อันสำคัญของรัฐ และร่างในกรอบแคบๆ เพื่อจะได้บรรลุถึงประโยชน์ท้ายสุดและศาลอธิบายว่า ศาลเห็นด้วยกับคณะกรรมการเหยื่อที่จะให้มีการชดใช้ดอกผลจากการก่ออาชญากรรมแก่เหยื่อ ส่วนประเด็นที่ว่าเงินได้ดังกล่าวเป็นผลประโยชน์จากการกระทำความผิดหรือไม่ศาลไม่จำเป็นต้องพิจารณาเนื่องจากกฎหมาย มาตรา 632 (a) กำหนดแต่เพียงเงินผลประโยชน์จากการพูดสื่อความหมายทางการกระทำเท่านั้น ไม่รวมถึงการพูดอื่นเลย ดังนั้น หากมองว่าเงินได้ดังกล่าวเป็นผลประโยชน์ของรัฐ ศาลสูงเห็นว่า เป็นผลประโยชน์ที่สำคัญน้อยมาก

ในส่วนความเห็นแย้งทำคำพิพากษาของผู้พิพากษา Blackmun และผู้พิพากษา Kennedy สรุปได้ว่า

1. กฎหมาย “Son of Sam” นั้น ครอบคลุมสิ่งต่างๆ ไปได้ครบตามเจตนารมณ์ แต่ก็มีความครอบคลุมในบางส่วนมากเกินไป จึงสมควรได้รับคำแนะนำจากศาลสูงให้แก่ไขนบางประเด็นที่เพื่อให้กฎหมายมีผลใช้บังคับได้จริง

2. กฎหมาย “Son of Sam” เป็นกฎหมายที่กระทบต่อหลักเสรีภาพในการพูด เนื่องจากสร้างภาระทางการเงินแก่ผู้พูดโดยคำนึงถึงสาระ (content based) ของสิ่งที่พูดเป็นสำคัญในการออกข้อห้าม แต่การที่ศาลสูงนำหลักเรื่องผลประโยชน์สำคัญของรัฐ และต้องออกกฎเกณฑ์เพื่อใช้ในแนวทางที่แคบเพื่อบรรลุซึ่งผลประโยชน์มาใช้พิจารณาตัดสินเป็นแนวทางที่ผิด เนื่องจากรัฐไม่มี

อำนาจออกข้อกำหนดห้ามมิให้มีการพูดโดยคำนึงถึงสาระ (content based) ของคำพูดหากไม่พิจารณาเรื่องเวลา, สถานที่ และแนวทางในการแสดงออกเป็นสำคัญ

หลักดังกล่าวทั้งที่ปรากฏในคำพิพากษา และส่วนความเห็นแย้งในคดี Simon & Schuster ดูเหมือนว่า ศาลได้ให้คำแนะนำแก่มลรัฐนิวยอร์ก และรัฐอื่นที่มีกฎหมายคล้ายคลึงกับกฎหมายมลรัฐนิวยอร์กแก้ไขกฎหมายในส่วนที่กระทบต่อประเด็นการขัดกับรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 1 (The First Amendment) เรื่องเสรีภาพในการพูดสื่อข้อความ โดยในปีเดียวกันฝ่ายนิติบัญญัติมลรัฐนิวยอร์กได้แก้ไขหลักกฎหมาย "Son of Sam" ใหม่ เพื่อให้เป็นไปตามแนวทางที่ศาลสูงวางหลักไว้เพื่อไม่ให้ขัดกับรัฐธรรมนูญ โดยวางหลักเกณฑ์กำหนดนิยามความหมายของผลประโยชน์ที่รัฐให้ความคุ้มครองต่อเหยื่อจากการเปิดเผยข้อเท็จจริงในการกระทำใหม่ เพื่อแก้ไขอุปสรรคในการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวข้างต้น ดังจะกล่าวต่อไปในหัวข้อ 3.3

3.3 กฎหมายสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับการฟ้องเรียกผลประโยชน์จากการเปิดเผยข้อเท็จจริงในการกระทำโดยผู้เสียหาย

(1) NEW YORK EXECUTIVE CODE 632-a

ม.632 -a ผู้เสียหายในคดีอาญา 1. คำจำกัดความ :

(a) "อาชญากรรม" หมายถึง การกระทำความผิดอาญาร้ายแรงตามกฎหมายที่มีโทษอาญาหรือตามกฎหมายอื่นของรัฐนิวยอร์ก

(b) "ผลประโยชน์จากการกระทำความผิดอาญาหมายถึง"

(1) ทรัพย์สินที่ได้รับ หรือรายได้ที่เกิดจากการกระทำผิดที่จำเลยถูกลงโทษ

(2) ทรัพย์สินที่ได้รับโดยการแปลงหรือการแลกเปลี่ยนรายได้จากการก่ออาชญากรรม ซึ่งรวมถึงผลประโยชน์อื่นใดที่ได้มาจากการขาย, การแปลง หรือการแลกเปลี่ยนดังกล่าวนี้ด้วย หรือรายได้ซึ่งเกิดจากการขายการแลกเปลี่ยน หรือสิ่งของที่ได้รับเนื่องมาจากการก่ออาชญากรรม

(3) ทรัพย์สินซึ่งจำเลยได้รับ หรือรายได้ซึ่งเกิดขึ้นอันเป็นผลเนื่องมาจากการกระทำความผิดอาญาซึ่งรวมถึงทรัพย์สินใดก็ตามซึ่งได้รับในระหว่างการกระทำความผิดอาญา โดยใช้ความรู้ความสามารถเฉพาะตัวของผู้กระทำความผิดที่มีอยู่ หรือหมายถึงทรัพย์สินใดก็ตามที่มีไว้เพื่อเตรียมการในการกระทำความผิดอาญาและให้รวมถึงทรัพย์สินซึ่งได้รับหรือรายได้หรือผลประโยชน์ซึ่งเกิดจากการขาย การแปลง หรือแลกเปลี่ยนซึ่งทรัพย์สินดังกล่าว

(c) "ผู้เสียหายในคดีอาญา" หมายถึง

- (1) ผู้เสียหายจากการกระทำความผิด ;
- (2) ผู้แทนของผู้เสียหายตามที่บัญญัติไว้ในอนุมาตรา 6 ของ ม.621 ของลักษณะนี้ ;
- (3) ผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงาน ซึ่งบัญญัติไว้ในอนุมาตรา 621 ของลักษณะนี้ ;
- (4) คณะกรรมการเหยื่ออาชญากรรม หรือหน่วยงานรัฐบาลอื่นใดซึ่งได้รับคำร้องขอให้จัดเงินช่วยเหลือหรือชดใช้ค่าเสียหายต่อผู้เสียหาย

2. (a) บุคคล, หรือนิติบุคคลหรือสมาคมใดก็ตามเมื่อทำการติดต่อเข้าทำสัญญา หรือตกลงว่าจะจ่ายเงินในรูปแบบผลประโยชน์จากการกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในอนุ 1 ของมาตรานี้ต่อบุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิด หรือผู้ถูกตัดสินว่า กระทำความผิดดังกล่าวจะต้องแจ้งโดยมีหลักฐานเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการเหยื่ออาชญากรรมถึงการจ่ายดังกล่าวหรือต้องชำระเงินดังกล่าวให้แก่ คณะกรรมการเหยื่อทันที ถ้าพบว่า เงินดังกล่าวเจตนาจ่ายเป็นค่าผลประโยชน์จากการกระทำความผิด

(b) ทันทีที่คณะกรรมการได้รับคำแจ้งดังกล่าวถึงข้อตกลง หรือสัญญาที่จะจ่ายเป็นค่าผลประโยชน์จากการกระทำความผิดให้คณะกรรมการทำการแจ้งแก่ผู้เสียหายทราบการกระทำดังกล่าวตามที่อยู่ครั้งสุดท้ายที่ทราบ

3. โดยที่ไม่เป็นการขัดแย้งกับกฎหมายทรัพย์สิน กฎหมายเกี่ยวกับการใช้อำนาจหรือการดูแลทรัพย์สิน หรือการปฏิบัติตาม กฎหมายแพ่งและกฎหมายอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับระยะเวลา ในการฟ้องคดีแพ่ง ผู้เสียหายมีสิทธิที่จะฟ้องคดีแพ่งเพื่อได้รับค่าเสียหายจากผู้กระทำความผิดอาญาดังกล่าวภายในศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อเรียกร้องเงินค่าเสียหายได้ภายใน 3 ปี หลังจากทราบเรื่องผลประโยชน์จากการกระทำความผิดดังกล่าวตามที่กำหนดไว้ใน (b) อนุ 1 ของมาตรานี้ค่าเสียหายที่จะได้รับจะได้เป็นมูลค่าเต็มตามที่ผลประโยชน์ ซึ่งผู้กระทำความผิดได้รับจากการกระทำความผิดอาญาดังกล่าว และถ้าการฟ้องตามอนุมาตรานี้ล่วงเลยกำหนดอายุความตามกฎหมายที่ใช้ฟ้องร้องเพื่อเรียกค่าเสียหายทางแพ่งแล้วกำหนดให้ผู้เสียหายคงไว้ซึ่งสิทธิในการฟ้องเรียกค่าเสียหายจากผลประโยชน์จากการกระทำความผิดได้ภายใน 3 ปี หลังจากทราบเรื่องผลประโยชน์ในการกระทำความผิดด้วยตนเองหรือหลังจากทราบการแจ้งจากคณะกรรมการเหยื่ออาชญากรรมถึงการตรวจพบว่ามี การจ่ายผลประโยชน์จากการกระทำดังกล่าวนี้อันใดอันหนึ่งซึ่งมีกำหนดอายุความยาวกว่า

4. เมื่อผู้เสียหายได้ฟ้องคดีตามอนุ (3) ของมาตรานี้แล้วให้ผู้เสียหายทำการแจ้งเรื่องดังกล่าวโดยส่งสำเนาหมาย หรือคำฟ้อง ให้แก่คณะกรรมการเหยื่ออาชญากรรม ผู้เสียหายอาจจะยื่นหนังสือแจ้งเตือนต่อคณะกรรมการก่อนที่จะทำการฟ้องคดีก็ได้เพื่อเป็นการอนุญาตให้คณะกรรมการสามารถใช้บทบัญญัติที่จำเป็นเพื่อการเยียวยาซึ่งผู้เสียหายพึงมีก่อนเริ่มต้นฟ้องคดีได้

5. ทันทีที่ได้รับสำเนาหมายหรือคำร้องทุกข์คณะกรรมการจะต้องใช้วิธีการดำเนินการต่างๆ ที่จำเป็นโดยทันที :

(a) ทำการแจ้งเหตุอาชญากรรมคนอื่นๆ ให้ทราบถึงเรื่องเงินได้จากผลประโยชน์ในการกระทำความผิดดังกล่าว โดยจดหมายลงทะเบียนตอบรับตามที่อยู่ของผู้เสียหายที่คณะกรรมการทราบ

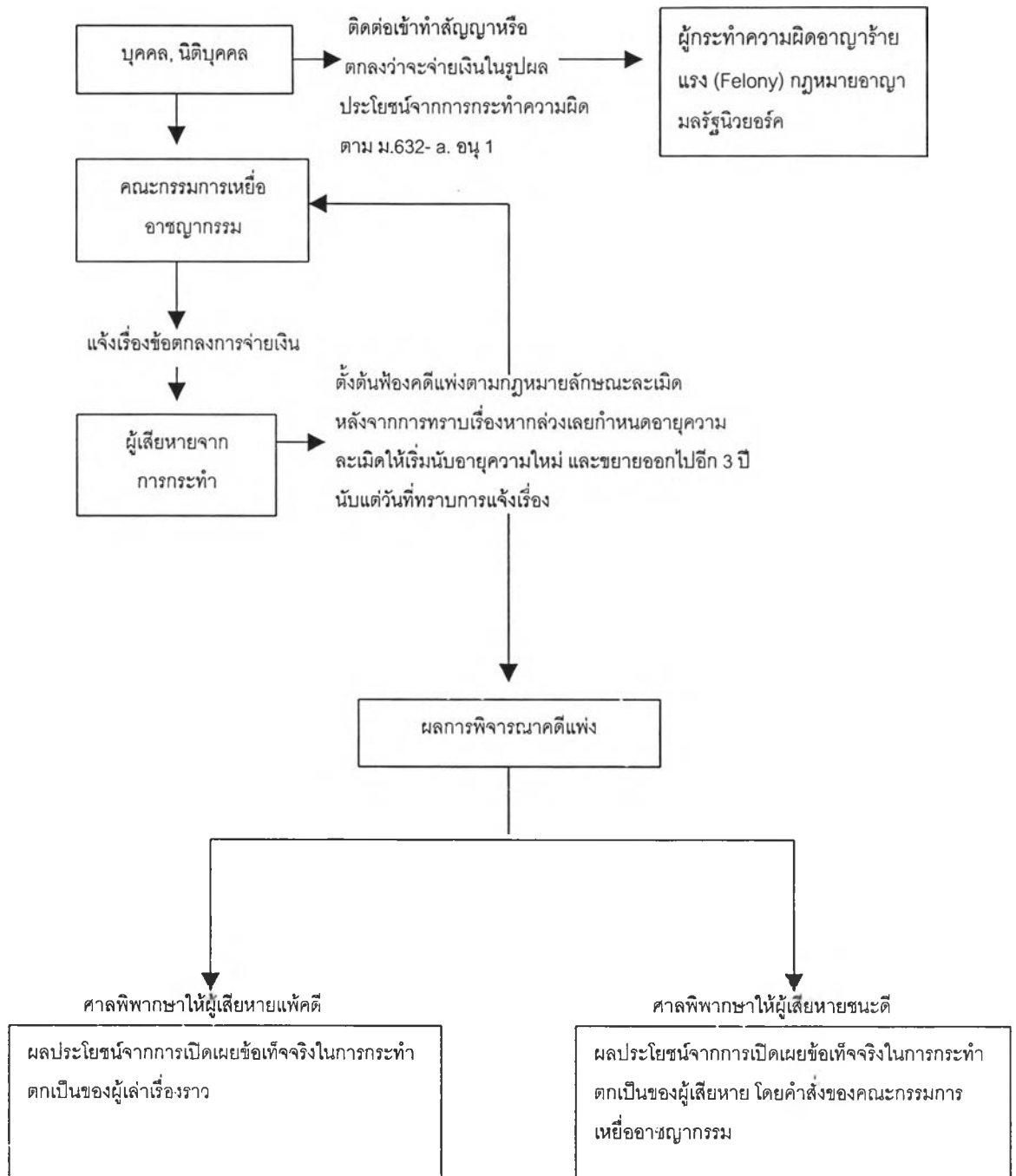
(b) ลงพิมพ์โฆษณาการแจ้งเตือนดังกล่าวในหนังสือพิมพ์ซึ่งเป็นที่รู้จักโดยทั่วไปของคนในย่านที่เกิดการกระทำความผิด หรือย่านที่มีเขตแดนติดกับย่านที่เกิดการกระทำความผิด โดยอย่างน้อยทุก ๆ 6 เดือน ภายในเวลา 3 ปี ตามกำหนดเวลาตามอนุ 4 ของมาตรา 6 นี้เพื่อเป็นการช่วยเตือนให้เหยื่อทราบถึงเงินกำไรดังกล่าว กรณีการกระทำความผิดใดที่กระทำลงในเมืองซึ่งมีประชากร 1 ล้านคน หรือมากกว่าให้คณะกรรมการลงประกาศดังกล่าวในหนังสือพิมพ์ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันทั่วไปของเมืองนั้นๆ โดยคณะกรรมการอาจใช้ดุลพินิจทำการแจ้งเตือนต่างๆ ตามที่เห็นควรได้

(c) หลีกเลี่ยงการกระทำใดๆ ที่จะทำให้ทรัพย์สินตามที่ระบุไว้ในคำร้องทุกข์ว่าเป็นผลประโยชน์จากการกระทำความผิดที่เพิ่งจะตรวจพบโดยดำเนินการต่างๆ ที่จำเป็นตามอนุมาตรา 6

6. คณะกรรมการซึ่งดำเนินงานในนามของโจทก์และผู้เสียหายคนอื่นมีสิทธิที่จะดำเนินการตามบทบัญญัติต่างๆ ที่จำเป็นในการเยียวยาแก่ผู้เสียหายตามที่โจทก์หรือผู้เสียหายมีสิทธิ

(a) บทบัญญัติต่างๆ ในการเยียวยา, การบังคับชั่วคราวก่อนพิพากษา, การเข้าเป็นผู้พิทักษ์ทรัพย์เพื่อรับเอาเงินได้ต่างๆ หรือสิทธิต่างๆ ของผู้เสียหายตามหลักเกณฑ์และตามบทบัญญัติ ของกฎหมายแห่งนั้นให้ถือว่า คณะกรรมการมีอำนาจกระทำการต่างๆ ได้เช่นเดียวกันภายใต้บทบัญญัตินี้

(b) การฟ้องร้องเพื่อได้รับการเยียวยาดังกล่าว คู่กรณีควรจะระบุด้วยว่า ได้ทำการฟ้องในลักษณะเดียวกันต่อจำเลยคนเดียวกันไว้ก่อนแล้วหรือไม่ เพื่อศาลอาจจะกำหนดให้คู่กรณีซึ่งฟ้องคดีเลือกว่าจะใช้สิทธิอันใดแทนได้

ภาพที่ 3 ขั้นตอนการคุ้มครองผลประโยชน์จากการเปิดเผยข้อเท็จจริงในการกระทำโดยผู้เสียหายตามกฎหมาย New York executive code 632 –a.

พิจารณาทบทวนมติ 632 (a) ซึ่งสภานิติบัญญัติแห่งมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ร่างขึ้นใหม่เพื่อตอบโต้ให้เป็นไปตามแนวทาง ซึ่งศาลฎีกาพิพากษาในคดี Simon & Schuster ที่แนะนำว่า ควรจะมีการแก้ไขกฎหมายในบางประเด็น เพื่อจะได้แก้ไขปัญหาการขัดกับรัฐธรรมนูญได้บทบัญญัติ 632-a วางข้อกำหนดใหม่ว่า

(1) กำหนดให้ผลประโยชน์ทุกชนิดของผู้กระทำความผิดต้องถูกนำมายึดไว้กับคณะกรรมการเหยื่อไม่ใช่กำหนดเพียงแค่ผลประโยชน์ของผู้กระทำความผิดที่ได้รับจากการเล่าเรื่องราวอาชญากรรมเท่านั้น

(2) กำหนดให้นำมาใช้บังคับได้กับงาน ซึ่งเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมร้ายแรง (Felony) และผู้กระทำความผิดถูกลงโทษเท่านั้น

(3) เมื่อได้รับการแจ้งเตือนจากคณะกรรมการ ผู้เสียหายมีสิทธิที่จะเริ่มฟ้องคดีได้เพื่อเรียกร้องค่าเสียหายได้ เพื่อจะได้มีสิทธิที่จะเข้ามารับเงินผลประโยชน์จากการกระทำความผิดอาญา

(4) คณะกรรมการเหยื่ออาชญากรรมมีสิทธิยึดเงินผลประโยชน์จากการกระทำความผิดได้ทั้งหมดก่อนที่ผู้เสียหายจะมีโอกาสฟ้องผู้กระทำความผิด

การแก้ไขเพิ่มเติมครั้งใหม่ มีส่วนช่วยเสริมบทบัญญัติการชดเชยค่าเสียหายต่อเหยื่อที่มีอยู่เดิมดังนี้

(1) มีการกำหนดให้แจ้งสิทธิของเหยื่อในการได้รับค่าทดแทนให้เหยื่อทราบ

(2) มีการนำยึดเงินเป็นประกันล่วงหน้าเพื่อป้องกันการหลีกเลี่ยงการชดเชยแก่เหยื่อ

(3) คำสั่งยึดเงินกำไรดังกล่าว ก่อให้เกิดสิทธิยึดหน่วงล่วงหน้าต่อทรัพย์สินที่ผู้กระทำความผิดจะได้รับในอนาคต

(4) การบังคับตามคำสั่งให้จ่ายค่าทดแทนใช้รูปแบบเดียวกับการบังคับคดีแพ่ง

ปัจจุบัน กฎหมายป้องกันการสร้างผลประโยชน์จากการเปิดเผยข้อเท็จจริงของมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมยังคงมีผลบังคับใช้อยู่ และยังไม่มีการชดเชยกับเสรีภาพในการพูดขึ้นไปสู่การพิจารณาของศาลสูงสหรัฐ และรูปแบบของกฎหมาย “Son of Sam” ซึ่งได้รับการร่างขึ้นมาตามแบบอย่างของมลรัฐนิวเจอร์ซีย์มีการใช้คำและรูปแบบการบังคับใช้แตกต่างกันออกไป แต่ส่วนใหญ่จะมีข้อกำหนดที่เหมือนกันคือ ผู้เสียหายฟ้องคดีต่อผู้กระทำความผิด และได้รับการตัดสินให้ชนะคดีให้ได้รับค่าเสียหายก่อนถึงจะเป็นบุคคลที่มีสิทธิได้รับเงินกำไรของผู้กระทำความผิดอาญาร้ายแรง ซึ่งคณะกรรมการยึดไว้ การวิจัยครั้งนี้จะนำกฎหมายการคุ้มครองสิทธิของเหยื่อในผลประโยชน์จากการเปิดเผยข้อเท็จจริงในการกระทำ โดยจะนำกฎหมายสหรัฐ Victim of Crime Act of 1987, 18 U.S.C.A.22 มาตรา 3681-3682 และกฎหมายมลรัฐฟลอริดา บทที่

944 มาตรา 944.512 มาพิจารณาในข้อถัดไปตามลำดับเนื่องจากมีรูปแบบการดำเนินคดีที่แตกต่างกันเพื่อนำไปสู่แนวทางการบังคับให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญเรื่องเสรีภาพในการพูด

(2) VICTIM OF CRIME ACT OF 1987, 18 U.S.C.A.22 3681-3682

ม.3681 การยึดทรัพย์ในกรณีพิเศษ

(a) เมื่ออัยการสหรัฐในเวลาใดก็ตามได้ยื่นฟ้องผู้กระทำความผิดตาม ม.794 หรือการกระทำใดก็ตามที่ทำร้ายโดยเป็นอันตรายต่อบุคคลอันผิดต่อกฎหมายสหรัฐ และหลังจากมีการแจ้งแก่ผู้กระทำความผิดที่เกี่ยวข้องแล้วถ้าศาลเห็นว่า เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม หรือจำเป็นที่จะต้องทำตามกฎหมายให้ศาลมีอำนาจสั่งให้จำเลยส่งมอบรายได้ หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของรายได้ที่จำเลยได้รับเนื่องมาจากการติดต่อทำสัญญา เพื่อเล่าเรื่องราวของการกระทำผิดดังกล่าวในรูปแบบภาพยนตร์, หนังสือ, นิตยสาร, วิทยู, โทรทัศน์, การแสดงโชว์, การแสดงความเห็น, ความนึกคิด หรืออารมณ์ต่ออาชญากรรมดังกล่าว

(b) คำสั่งที่ออกภายใต้ (a) ของมาตรานี้ กำหนดให้บุคคลใดก็ตามที่จำเลยติดต่อเข้าทำสัญญาด้วยต้องนำรายได้ดังกล่าวมาชำระให้แก่อัยการสหรัฐ

(c) (1) เงินได้ดังกล่าวจะนำมาจ่ายให้แก่อัยการสหรัฐ ภายใต้บทบัญญัตินี้ และจะถูกเก็บไว้ในบัญชีสำรองของกองทุนสงเคราะห์เหยื่ออาชญากรรมเป็นเวลา 5 ปี หลังจากวันที่มีคำสั่งตามมาตรานี้ แต่ในช่วง 5 ปี อาจจะกำหนดให้มี

(A) การเบิกเงินได้หากเป็นที่พอใจว่า

(I) มีคำตัดสินจากศาลชั้นต้นสหรัฐให้มอบเงินดังกล่าวต่อผู้เสียหาย หรือผู้แทนของผู้เสียหายดังกล่าวเนื่องจากจำเลยถูกลงโทษ

(II) มีการกำหนดให้จ่ายโดยศาลสหรัฐและ

(B) ศาลอาจสั่งให้นำเงินดังกล่าวไปใช้โดยคำนึงถึงว่า ;

(I) ให้จ่ายเงินดังกล่าวเป็นค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายซึ่งผู้กระทำความผิดถูกลงโทษในศาลอื่น ซึ่งไม่ใช่ศาลมลรัฐ หรืออาจกำหนดให้จ่ายเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการทางกฎหมายของผู้เสียหาย

(II) เงินดังกล่าวผู้กระทำความผิดจะนำไปชำระเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการทางกฎหมาย เนื่องจากการกระทำผิดดังกล่าว แต่ห้ามจ่ายเกินกว่า 20 เปอร์เซ็นต์ของรายได้ทั้งหมดที่ได้รับ

(2) ให้ศาล ซึ่งมีอำนาจจัดการโอนเงินได้ทั้งหมดให้เข้าไปอยู่ในความดูแลของอัยการสหรัฐ และเมื่อระยะเวลาผ่านไป 5 ปี ถ้าไม่มีผู้ใดอ้างสิทธิในเงินได้ดังกล่าวให้เงินดังกล่าว

ตกเป็นสมบัติของกองทุนเหี่ยวอาชญากรรม

(1) คำว่า "คู่กรณีผู้มีส่วนได้เสีย" ตามมาตรานี้ หมายถึงจำเลย และผู้ที่โอนเงินได้ต่างๆ ให้แก่จำเลยตามสัญญาดังกล่าว, บุคคลใดก็ตามที่จำเลยติดต่อเข้าทำสัญญา และบุคคลใดก็ตามที่ได้รับอันตรายแก่กาย เนื่องมาจากการกระทำผิดซึ่งจำเลยถูกลงโทษตามกฎหมาย

ม.3682

การแจ้งให้ผู้เสียหายทราบถึงคำสั่งยึดทรัพย์กรณีพิเศษภายใน 30 วัน หลังจากมีการออกคำสั่งยึดทรัพย์ตามบทบัญญัตินี้ หรือภายในเวลาใดก็ตามที่กฎหมายกำหนดให้อัยการสหรัฐทำการโฆษณาตีพิมพ์คำสั่งดังกล่าวในพื้นที่ ซึ่งการกระทำผิดเกิดขึ้นโดยประกาศดังกล่าวให้ระบุดังนี้ :

- (1) ชื่อและรายละเอียดต่างๆ ที่ระบุถึงรายละเอียดของจำเลย
- (2) การกระทำซึ่งจำเลยถูกลงโทษ และ
- (3) คำสั่งศาลซึ่งสั่งให้มีการยึดทรัพย์กรณีพิเศษดังกล่าว และเงินได้ดังกล่าวอาจจะถูกนำมาใช้ให้แก่ผู้เสียหายจากการกระทำผิด ซึ่งจำเลยถูกลงโทษ

(3) พระราชบัญญัติแห่งมลรัฐฟลอริดา 1999

กระบวนการและการแก้ไขการกระทำผิดทางอาญาระบบการแก้ไขของมลรัฐมาตรา 944.512 สิทธิยึดหนึ่งของมลรัฐที่มีต่อทรัพย์สินที่ได้มาจากการฉ้อโกง หรืองานประเภทอื่นที่เล่าถึงเรื่องราวอาชญากรรมที่ถูกตัดสินลงโทษ

(1) รัฐมีสิทธิยึดหนึ่งในลำดับแรกสุดอยู่เหนือค่าลิขสิทธิ์ ค่านายหน้า ทรัพย์สินที่ได้จากการขาย หรือทรัพย์สินอื่นที่มีมูลค่า และต้องชำระหรือเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่ต้องคำพิพากษาว่า กระทำผิดอาญาร้ายแรง หรือแก่บุคคลอื่นใดในฐานะตัวแทนของผู้กระทำความผิดดังกล่าว ซึ่งรวมถึงบุคคลต่าง ๆ ที่อาจได้รับโอนหรือได้รับการให้ซึ่งการดำเนินการต่างๆ ดังกล่าวจากวรรณกรรม ภาพยนตร์ หรืองานอื่นใดจากอาชญากรรมที่อาชญากรดังกล่าวได้ประกอบขึ้น โดยจะต้องมีขึ้นเพื่อประโยชน์ของมลรัฐ การกระทำความผิดดังกล่าวจะต้องถูกพิพากษาว่าผิดโดยคำพิพากษาของศาลหรือคณะลูกขุน หรือเป็นการให้การยอมรับโดยดุลยพินิจของจำเลย โดยมีพิกัดบังคับถึงคำพิพากษาว่าผิด สิทธิยึดหนึ่งยอมเกิดมีขึ้น ณ ตั้งแต่เวลาที่การกระทำความผิดดังกล่าวถูกตัดสินโดยศาลชั้นต้น อย่างไรก็ตามในกรณีที่มีการอุทธรณ์เงินทั้งหมดดังกล่าวข้างต้นจะต้องถูกเก็บรักษาไว้ โดยกองทุนหลักทรัพย์หมุนเวียนกลาง (Revolving Escrow Trust Fund) ของกระทรวงยุติธรรม จนกระทั่งมีคำพิพากษาคอุทธรณ์

(2) เงินที่ได้ที่เก็บไว้ในบัญชีดังกล่าวจะต้องถูกแบ่งออกไปตามลำดับดังนี้

(a) ร้อยละยี่สิบห้าให้แก่ญาติของผู้ที่ต้องคำพิพากษาว่า กระทำความผิด อาญาร้ายแรง ถ้าหากไม่มีญาติดังกล่าวเงินก้อนนี้จะต้องถูกส่งเข้าไปยังกองทุนเงินสินไหมทดแทน อาชญากรรม (Crime Compensation Trust Fund) เพื่อแบ่งให้เหยื่อของอาชญากรรมต่อไป

(b) ร้อยละยี่สิบห้าให้แก่เหยื่อของอาชญากรรม หรือบริวารของบุคคล ดังกล่าว เป็นจำนวนเท่ากับความเสียหายที่กำหนดโดยศาลในขณะที่มีการดำเนินคดี ตามสิทธิยึด หน่วง ในกรณีที่ไม่มีเหยื่อ หรือบริวารของบุคคลดังกล่าว หรือค่าเสียหายมีจำนวนน้อยกว่าร้อยละ ยี่สิบห้าของเงินที่นำมาเก็บในบัญชีที่ เงินส่วนนี้ทั้งหมดหรือส่วนที่เหลือจะต้องถูกส่งเข้าไปยังกอง ทุนเงินสินไหมทดแทนอาชญากรรม (Crime Compensation Trust Fund) เพื่อชำระให้เหยื่อของ อาชญากรรมอื่น

(c) ภายหลังจากที่มีการชำระเงินตามย่อหน้า (a) หรือ (b) แล้ว จำนวนเงิน ที่เท่ากับจำนวนที่ต้องชำระเป็นค่าใช้จ่ายของศาลในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดทั้งหมด ซึ่งรวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียงค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายของคณะลูกขุน ค่าธรรมเนียมผู้รายงานของ ศาล และเบี้ยเลี้ยงตามสมควรสำหรับนายความที่ดำเนินการฟ้องร้องแทนมลรัฐ จะต้องถูกส่งเข้า ไปยังกองทุนเงินได้ทั่วไป (General Revenue Fund) ค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นจะต้องถูกประเมินสำหรับ การจำคุก หรือการดูแลต่อหัว โดยรัฐหรือระบบการแก้ไขความประพฤติประจำมณฑล ค่าใช้จ่าย ดังกล่าวจะต้องถูกกำหนดโดยอธิบดีกรมตรวจเงินแผ่นดิน (Auditor General)

(d) เงินส่วนที่เหลือจากกองทุนสินไหมทดแทนอาชญากรรม (Crime Compensation Trust Fund) จะต้องจ่ายให้กับเหยื่ออาชญากรรม

(3) ผู้พิพากษาอาจกำหนดลำดับในสิทธิยึดหน่วงแก่บุคคลอื่นใด โดยคำนึง ประโยชน์ของมลรัฐ หรือเมืองต่อการตกลงทางด้านการเงินที่จะต้องชำระหรือที่เป็นประโยชน์แก่ผู้ กระทำความผิดที่ถูกตัดสินลงโทษหรือจะชำระแก่บุคคลในฐานะตัวแทนของผู้กระทำความผิด โดย พิจารณาว่า การกระทำอันก่อให้เกิดการบาดเจ็บดังกล่าวเกิดขึ้นโดยการละเมิดกฎหมายของมลรัฐ หรือเป็นผลมาจากความพยายามหนีการจับกุมจากการกระทำความผิดที่ผู้กระทำความผิดได้ถูก ฟ้อง ความหมายของการกระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ในอนุมาตรา (1) สิทธิยึดหน่วงย่อมเกิด มีขึ้นโดยคำสั่งศาล ตั้งแต่เวลาที่การกระทำความผิดดังกล่าวถูกตัดสินโดยศาลชั้นต้นในกรณีที่มิ การอุทธรณ์ เงินทั้งหมดดังกล่าวข้างต้นจะต้องถูกเก็บรักษาไว้ โดยกองทุนรักษาทรัพย์หมุนเวียน กลาง (Revolving Escrow Trust Fund) ของกระทรวงยุติธรรม จนกระทั่งมีคำพิพากษาอุทธรณ์

(4) เงินที่ได้จากการดังกล่าวจะต้องถูกกระจายออกไปตามลำดับดังนี้

(a) ชำระเป็นค่าใช้จ่ายทางการแพทย์ ค่ารักษาพยาบาล ค่าโรงพยาบาลและ

ค่าพยานอื่นเนื่องมาจากการบาดเจ็บดังกล่าวทั้งหมด

(b) ชำระให้แก่เหยื่อของอาชญากรรมหรือบวการของเหยื่อเป็นจำนวนเท่ากับ ความเสียหายที่กำหนดโดยศาลในขณะที่มีการดำเนินการบังคับตามสิทธิยึดหน่วง

(c) ชำระเป็นค่าใช้จ่ายในศาลทั้งหมด ที่ใช้ไปในการดำเนินคดีกับอาชญากรที่ กระทำความผิด ซึ่งรวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียงแค่ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายของคณะลูกขุน ค่าธรรมเนียมผู้รายงานของศาล และค่าเบี้ยเลี้ยงตามสมควรสำหรับทนายความและอัยการของผู้เสียหาย

(d) ชำระเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับการจำคุกในเรือนจำของมลรัฐ หรือมณฑล

(e) ส่วนที่เหลือชำระให้กับบุคคลผู้ได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิด

(5) หน่วยงานในที่นี้มีอำนาจ และได้รับคำสั่งให้รายงานต่อกรมการกฎหมายถึง สถานการณ์ที่เกิดขึ้น หรืออาจคาดหมายได้ว่าจะเกิดขึ้น ซึ่งอยู่ภายใต้มาตรฐานนี้ เมื่อได้รับการบอกกล่าวดังกล่าวกรมการกฎหมายถือว่า มีอำนาจและได้รับคำสั่งให้ดำเนินการตามกฎหมายดังกล่าว ตามที่จำเป็น เพื่อให้การบังคับตามสิทธิยึดหน่วงที่กำหนด โดยมาตรฐานนี้ มีผลใช้บังคับโดยสมบูรณ์

3.4 การเข้าสู่ปัญหาการขัดกับรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 1 โดยอาศัยหลักในคดี

Simon & Schuster

(1) การวิเคราะห์ถึงผลกระทบของกฎหมายของกฎหมาย มาตรา 632 – a แห่งมลรัฐ นิวยอร์กที่แก้ไขใหม่และกฎหมายสหรัฐ มาตรา 3681-3682 และกฎหมายมลรัฐฟลอริดา มาตรา 944.512 ในปัจจุบันว่า ขัดกับหลักเสรีภาพในการพูดหรือไม่โดยใช้หลักซึ่งศาลสูงสหรัฐวางไว้ในคดี Simon & Schuster v.s.Crime Victims Board เข้าสู่ปัญหา ตามขั้นตอนดังนี้

ประการที่หนึ่ง กฎหมายดังกล่าวเป็นรูปแบบการออกข้อกำหนด โดยยึดเนื้อหาสาระของคำพูดเป็นหลักในการออกข้อกำหนดห้าม (Content Based Restrictions) ไม่ให้มีการพูดหรือไม่

ประการที่สอง หากเป็นการออกข้อกำหนดโดยยึดถือสาระของคำพูดเป็นสำคัญ รัฐต้องแสดงให้เห็นว่าการออกข้อกำหนดดังกล่าวเป็นไปโดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของรัฐ และนำมาใช้ในแนวทางแคบเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ท้ายสุดหรือไม่

(2) สิ่งที่จะไปถึงกลไกทางกฎหมายในการยับยั้งการแสดงออก

(ก) กฎหมายมลรัฐนิวยอร์กยึดเงินได้ของผู้กระทำความผิดทั้งหมด โดยเลี้ยง

ถ้อยคำที่นำมาบัญญัติในกฎหมายว่า “กำไรจากการกระทำความผิด” เพื่อให้สอดคล้องกับหลักซึ่งศาลสูงวางไว้ในคดี Simon & Schuster วางไว้ว่าการออกข้อกำหนดต่อเสรีภาพในการพูด โดยคำนึงถึงสาระของคำพูดรัฐต้องแสดงให้เห็นว่า ข้อกำหนดดังกล่าวมีความจำเป็นและนำมาใช้ในแนวทางอย่างแคบเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ท้ายสุด

ข้อพิจารณา สภานิติบัญญัติแห่งมลรัฐนิวเจอร์ซีย์สามารถที่จะเลือกรูปแบบการใช้คำเพื่อไม่ให้เกิดประเด็นกฎหมายขัดกับรัฐธรรมนูญได้ และนอกจากนี้ยังกำหนดไว้ในอนุมาตรา 6 (b) ของ 632-a ด้วยว่า หากกรณีและผู้เสียหายได้ตั้งต้นฟ้องคดีไว้แล้วให้ศาลสอบถามและทำการกำหนดว่าจะใช้สิทธิในสวนใดแทน ซึ่งก่อให้เกิดผลดีต่อเหยื่อ เนื่องจากหากเหยื่อหรือผู้เสียหายเลือกให้ผู้กระทำความผิดชำระค่าเสียหายในคดีแพ่ง ผู้กระทำความผิดเห็นว่า ตนเองยังคงมีสิทธิในเงินได้จากการเปิดเผยข้อเท็จจริงในการกระทำอยู่ จึงทำการติดต่อเพื่อเล่าเรื่องราวการกระทำ ทำให้รัฐสามารถรักษาผลประโยชน์ของรัฐในการให้เหยื่อหรือผู้เสียหายได้รับค่าทดแทน

(ข) กฎหมายสหรัฐ มาตรา 3681-3682 ตามหลักในมาตรานี้ ให้ศาลสั่งให้จำเลยส่งมอบรายได้ที่ได้รับจากการติดต่อเข้าทำสัญญา เพื่อเล่าเรื่องราวการกระทำความผิดไว้กับอัยการสหรัฐ คำสั่งดังกล่าวถือเป็นกฎเกณฑ์ประเภท (Content Based) ซึ่งถือว่า ขัดกับแนวทางซึ่งศาลสูงวางไว้ในคดี Simon & Schuster ถึงแม้ว่า จะกำหนดให้ศาลสามารถสั่งให้มีการนำเงินดังกล่าวไปชำระเป็นค่าจ้างทนายความให้แก่ผู้เสียหายก็ตาม แต่ศาลสูงสหรัฐมองว่า การนำเงินรายได้จากการพูดแสดงออกของผู้พูดมายึดไว้โดยเดียวนั้นขัดต่อเสรีภาพในการพูด เนื่องจากรัฐมีผลประโยชน์น้อยมากในการนำเงินได้จากการเล่าเรื่องราวในการกระทำความผิดมาชดเชยให้เหยื่อ

(ค) กฎหมายมลรัฐฟลอริดา มาตรา 944.512

ตามหลักกฎหมายฟลอริดาซึ่งกำหนดสิทธิยึดเหนี่ยวของรัฐที่มีต่อเงินได้ ซึ่งผู้กระทำความผิดได้รับจากการพูดแสดงออก โดยให้นำไปจ่ายให้แก่ญาติของผู้กระทำความผิด จำนวนร้อยละ 25 และอีกจำนวนร้อยละ 25 นำไปจ่ายให้แก่ผู้เสียหาย ส่วนที่เหลือเก็บเข้ากองทุนสินไหมทดแทน

ข้อพิจารณา ถึงแม้ว่า รัฐจะบรรลุวัตถุประสงค์ท้ายสุดในการที่คุ้มครองให้เหยื่อได้รับค่าทดแทน เนื่องจากผู้กระทำความผิดรู้สึกพอใจที่ญาติของตนเอง ซึ่งถือว่าเป็นเหยื่อโดยทางอ้อมได้รับส่วนแบ่งจากเงินกำไรจากการเปิดเผยเรื่องราวในการกระทำ ซึ่งทำให้ไม่ขัดรัฐธรรมนูญในประเด็นนี้ก็ตาม แต่บทบัญญัติดังกล่าวถือเป็นบทบัญญัติแบบ (Content Based) เนื่องจากคำนึงถึงสาระของคำพูดในการออกข้อห้าม ดังนั้น จึงควรมีการเลี่ยงการใช้คำที่บัญญัติ

ในกฎหมายให้ต่างออกไปตามที่ศาลสูงแนะนำโดยไม่ได้กรอบในคำที่ว่า เงินได้จากการขายเรื่องราว
ในการกระทำความผิดเท่านั้น อันจะเป็นเหตุให้มีประเด็นการขัดรัฐธรรมนูญได้